

De oorlog tusschen China en Japan: hoe Japan een groote mogendheid werd. — Eskimo-typen. — Mr. Jacob Israëls de Haan †. — Het christelijk nationaal zendingsfeest. — Aardbeientijd. — Het tennistornooi te Wimbledon. — Manoeuvres van onze vloot.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 2 (28) 12DE JAARGANG
9 JULI 1924

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week-
Nummer 17 1/2 ct. Abonnés
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

DE OUDE KERK TE DELFT GERESTAUREERD

De Oude Kerk te Delft, waarin, nadat de zuider zijbeuk door den brand in September 1921 was vernield, geen dienst meer werd gehouden, is thans na gerestaureerd te zijn Donderdagavond l.l. weder voor het eerst in gebruik genomen en aan kerkeraad en gemeente overgedragen. Onze foto werd genomen terwijl dominé H. J. Rooseboom de inwijdingsrede hield. Vóór den preekstoel staande Z. Exc. Minister De Visser.

DE OORLOG TUSSCHEN CHINA EN JAPAN

(27 JULI 1894)

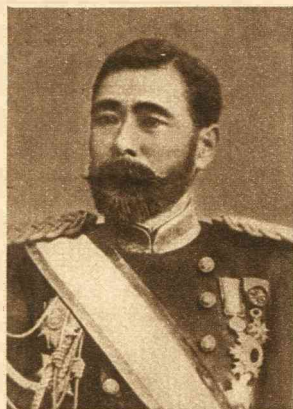
Japan en China zijn beide in de tweede helft van de negentiende eeuw gedwongen, tegen hun innerlijken wil geprest en gewapenderhand genoodzaakt, hun gebied voor de „vreemdelingen” open te stellen. In Japan, dat zich in de afgelopen eeuwen wellicht nog meer achter romantische geheimzinnigheid had verscholen dan China, het rijk van den Chineeschen muur, trad na de omwenteling van 1868 onder den Mikado een

tusschen beide was Korea, dat sedert het begin der negentiende eeuw aan China vrijwel schatplichtig was. Japan erkende het intusschen in 1876 als onafhankelijk koninkrijk, en het meerendeel der Europeesche Mogendheden sloot handelstractaten met Korea. De openstelling van de Koreaansche havens maakte het land daarna tot een terrein van internationalen wedijver. Dat was voor China onaangenaam, maar nog draaglijk. Toen echter in 1894 een opstand in Korea ontstond, dien China niet onmiddellijk kon onderdrukken, haastte Japan zich troepen er heen te zenden. China deed hetzelfde, en van dat oogenblik af kon het conflict niet meer uitblijven. De Japanners vernietigden aan de Koreaansche kust een Chineesche vloot en zonden, tegelijk met een officieele oorlogsverklaring, den beroemden maarschalk Yamagata met een nieuw leger.

Dit dwong de Chineezzen om de vesting Pingjang aan de rivier Tatong te ontruimen, terwijl admiraal Ito aan den mond van de Yaloe de Chineesche pantserscheepen buiten gevecht stelde. De Japanners drofgen in het begin van den herfst Mantsjoerije binnen; een Japansche krijgsmacht landde aan de Chineesche kust, veroverde Port-Arthur en Wei-Hai-Wei. China moest, zich vernederd gevoelend, zijn machteloosheid erkennen en sloot den vrede van Simonseseki, waarbij het aan Japan Formosa en de Pescadores afstond. Japan zou ook het schiereiland Liaotoeng hebben gekregen, ware het niet, dat Rusland, Duitschland en Frankrijk, vooral op instigatie van het eerste land, in verzet waren gekomen, wijl zij niet wilden, dat Japan zich op het vasteland van Azië zou vestigen. Port-Arthur, den Japanners op deze wijze ontnomen, behield Rusland voor zich, terwijl Duitschland de hand legde op Wei-Hai-Wei, en Engeland zich reeds vroeger in Shanghai en Hongkong had schadeloos gesteld. Het vereenigd Europeesch optreden scheen Japan vleugellam te maken.

Voor korten tijd slechts. Want de Japanner, die een stille kracht in zich heeft, bereidde zich voor op den strijd met Rusland, die, naar men voorspelde, niet zou uitblijven. Ten

het niet behoeft te verwonderen, dat uit onlangs gepubliceerde memoires is komen vast te staan, dat de geheime kabinetsraad van Nicolaas II de mogelijkheid om van particuliere zijde over te nemen een concessie, die geheel Noordelijk Korea van de Japansche tot de Gele Zee omvatte, gretig aangreep. De eigenaar van die concessie had eventjes het recht om wegen en telegraaflijnen aan te leggen, gebouwen op te richten, ja zelfs een vloot te onderhouden. Maar Witte, die

Admiraal Graaf Saigo, die tijdens den Japansch-Chineeschen oorlog minister van Oorlog en Marine was.

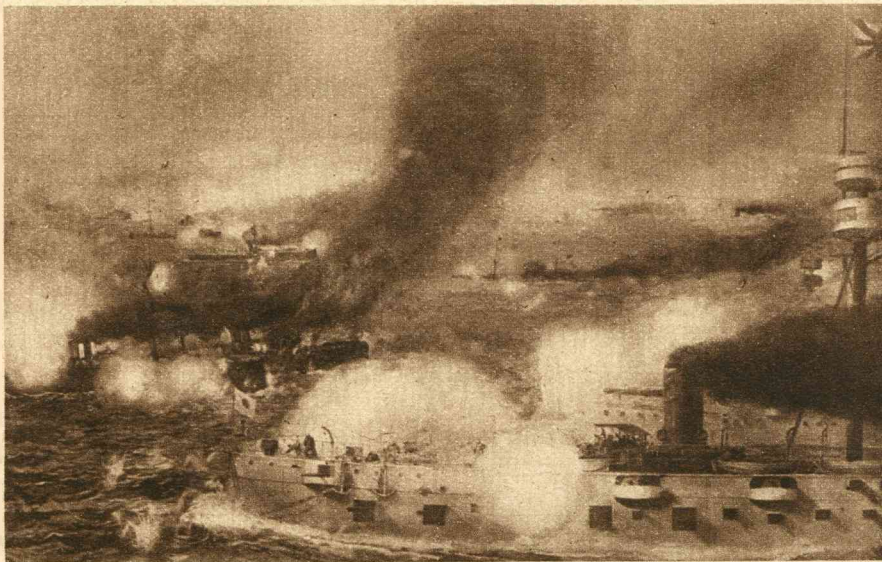

Vice-admiraal Kabayama, chef van den Japanschen Marinestaf tijdens den krijg.

regering op, die geheel op Europeesche leest was geschoeid. Japanners gingen naar Europa om er verschillende kundigheden te leeren; Japan sloot handelstractaten met de Westersche Staten en kwam eertlang in het bezit van een Grondwet en een Parlement. Van China vernamen wij, in het bijzonder dank zij den tochten, die Ferdinand von Richthofen door Achter-Indië en China volbracht. Toen in 1856 de Chineesche regeering een Engelsch schip in beslag nam en weigerde genoegdoening te geven, zond Engeland onder Seymour een vloot, met een Fransch eskader versterkt, die Kanton nam en een overwinning op het Chineesche leger bij Tientsin bevocht. Toen daarna Engelsche en Fransche officieren bij de onderhandelingen verraderlijk gevangen werden genomen, trok men naar Peking en het Zomerpaleis op, en dwong de Chineezzen om gezantschappen van de voornaamste groote Staten te Peking toe te laten. Vanaf dat oogenblik dateert de speciale Europeesche gezantschappenwijk, welke versterkingen na den Boxer-opstand van 1900 nog sprekender dan tevoren zijn geworden.

Geheel anders echter dan in Japan, waar men zich bij de komst der vreemdelingen neerlegde, al bleef men Japansche zeden en gewoonten in eere houden, volhardde men in China bij den afkeer van vreemden invloed. Zelfs de pogingen van een Li Hung Chang, den bekenden onderkoning, die ook een reis naar Europa maakte, vermochten daarin geen verandering te brengen. Telkens hoorde men van moorden op Europeesche zendingen of andere pioniers, die dan werden bestraft, en tengevolge waarvan veelal nieuwe concessies op handels- of industrieel gebied werden verworven. Zoo kwamen de Europeanen in China, legden er spoorwegen en telegraaflijnen aan, exploiteerden er mijnen en kolenvelden, en drongen er steeds dieper door.

Intusschen was het niet deze invloed der Europeesche Staten, die Japan en China in oorlog bracht. Het twistpunt

De slag van Haiyang.

Reproductie naar een schilderij van Shin-Ichiro-Nishimura.

opzichte van Korea kwam een Japansch-Russisch accoord tot stand, dat ten nadeele van Rusland was en waardoor dit zich geheel uit Korea terugtrok. Hierdoor werd het Russische deel van Mantsjoerije onbeschermd gelaten, want Rusland kon daar geen leger van een paar honderdduizend man op de been houden, gereed om elk oogenblik op te trekken tegen Japan, dat gemakkelijk in Korea kon landen. Vandaar, dat

Li-Hung-Chang, Minister van oorlog van China tijdens den krijg.

Koo-Keshing, chef van den Chineeschen Marinestaf tijdens den oorlog.

een z.g. vreedzame expansie-politiek voerde, verzette zich, en toen in 1904 de oorlog uitbrak, was Rusland niet gereed! Wel was een onderkoning voor het uiterste Oosten ingesteld, waarmede de onbekwame Alexeieff werd belast, maar hoe slecht was men op de hoogte. Vergaderingen van het comité, belast met de verdediging van het uiterste Oosten, hadden te Port-Arthur plaats gehad; generaal Koeropatkin bracht, na zijn terugkomst te St.-Petersburg, aan den Keizer verslag van een en ander uit, en oordeelde den toestand in het bijzonder van Port-Arthur „uiterst gunstig”.

Port-Arthur, volgens zijn zeggen zoowel ter zee als te land gewaarborgd in zijn veiligheid, voorzien van een sterk garnizoen en gesteund door een krachtige vloot, vertegenwoordigde een absoluut onaantastbare macht. Zoodanige hoeveelheden provisie waren er samengebracht, dat de Russische troepen van buiten af allen tijd zouden hebben om eerst den vijand in Mantsjoerije te verslaan en dan Port-Arthur te komen ontzetten. Moesten wij een of twee jaar geleden — aldus Koeropatkin in die dagen, tegenover zijn oppersten superieur, den Keizer — ongerust zijn ten opzichte van Port-Arthur, thans is dat in het geheel niet meer nodig. De ironie van het noodlot heeft gewild, dat nauwelijks zes maanden later diezelfde generaal Koeropatkin, opperbevelhebber van de Russische legers op het oorlogsveld geworden, aan den Keizer de mededeeling moest doen, dat hij er met groote moeite in was geslaagd om midden door de vijandelijke liniën heen, aan Port-Arthur den laatsten, zoo noodzakelijken trein met provisie te doen toekomen. Hoe zeker Koeropatkin ook overigens in zijn oordeel was, blijkt wel hieruit, dat hij in de buitengewone zitting van den ministerraad van 26 Maart 1914 de overwinning op Japan zeker oordeelde, maar den oorlog, daarvoor te voeren, ook zoodanig kostbaar, dat men elke uitdagende houding diende te vermijden. De oorlog zou een 700 of 800 miljoen roebel kosten en de ver-

Twee vernielde kanonnen van het Hwangtoo-Yay-fort op de N.W.-kust van Wei-Hai-Wei, nadat deze vesting door de Japanners veroverd was.

De landing van Chineesche gevangenen op Wei-Hai-Wei.

liezen zouden een 35,000 man aan dooden en gewonden zijn op een leger van 300,000 man.

Tien jaar nadat Japan den oorlog met China had gewonnen, kwam het in strijd met Rusland. De afloop van dezen ongelukzaligen oorlog is bekend; te land en ter zee verbaasden de Japanners door hun meerderheid. Hadden zij zich in 1894 als een mogendheid van betekenis doen erkennen, vanaf dat oogenblik speelden zij met Amerika en de zes groote Europeesche Mogendheden hun rol in de wereldpolitiek mede. Weer tien jaren later, in 1914, wist Japan het juiste oogenblik te kiezen om zich nogmaals te wreken over den smaad, het in 1894 aangedaan, thans op Duitschland. Het kreeg Wei-Hai-Wei terug, en bij de vredesonderhandelingen te Parijs en Versailles verwierf het zich, ondanks den tegenstand van China, het zoo begeerde Shantung-gebied, min of meer als vergoeding, dat zijn amendement op het statuut van den Volkenbond, uitsprekende, dat elk rassenverschil zou verdwijnen, niet was aangenomen.

De ontwikkeling van Japan gaat bij decennia. Want thans, weer tien jaren later, schijnt het als staan wij aan het begin van het conflict, dat Japan met Amerika bindt en het er tegelijk van verwijderd houdt. De immigranten-quaestie in Californië heeft reeds lang haar praktisch karakter verloren; zijn overvloed van bevolking en werkrachten kan Japan niet naar Amerika, maar moet het naar Azië afzetten. Niet

ESKIMO-TYPEN

Èen jongetje van Kaap York.

DE MANNEQUIN

Tot op den dag waarop ik „haar“ leerde kennen, was ik een verstokt celibatair. Mijn besluit, dat ik sinds ik de vrouwen wat van meer nabij had leeren kennen in mij rondroeg, n.l. om als vrijgezel ten grave te dalen, verdween echter als de morgennevelen voor de stralen der opkomende zon, zoodra een welwillende, ik zou bijna zeggen, aanmoedigende blik uit haar sprekende oogen mij trof. Ik voelde dat ik wèg was, en dat ik als wijlen Brugge-man met mijzelf zou kunnen redeneeren zonder me los te kunnen maken uit de betoovering waarin zij mij gevangen hield.

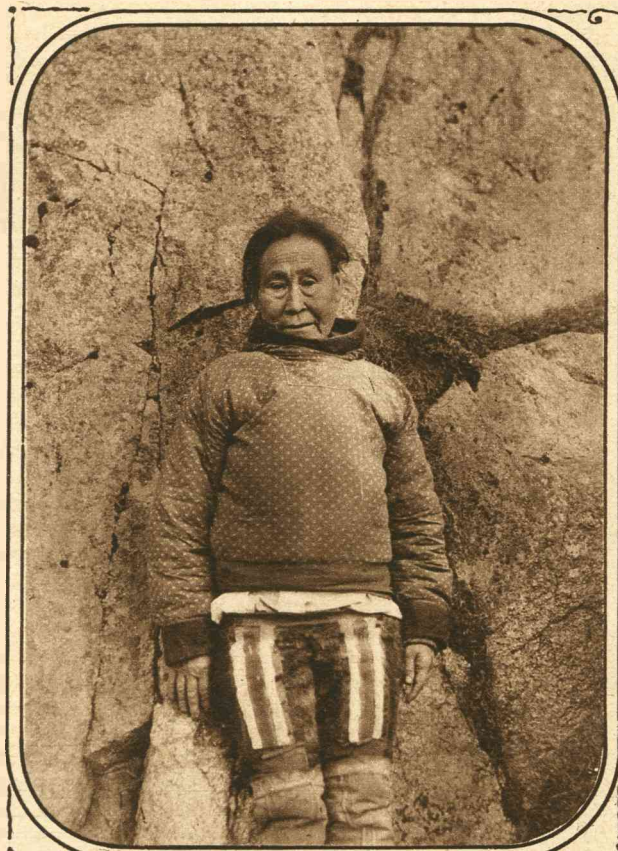
Wanneer U haar gezien hadt, — en zij U zoo'n zelfden blik zou hebben toegeworpen! — zoudt U het mij stellig niets kwalijk genomen hebben dat ik mijn principes omtrent m'n verderen levensstaat zoo spoedig overboord wierp. Want ze was heel knap! Haar groote, een beetje droomerige oogen hadden een diepe, hemelsblauwe kleur, en heur haren hadden die prachtig goud-blonden glans alsof er altijd de zon op

scheen. En als ze lachte . . . Dan liet ze niet alleen een rij parelwitte, fijne tandjes zien, maar dan kwam er in iedere wang een aanbiddelijk kuiltje, zoodat men een nog heel wat meer verstokte vrijgezel dan ik zou hebben moeten zijn om niet onder haar invloed te komen.

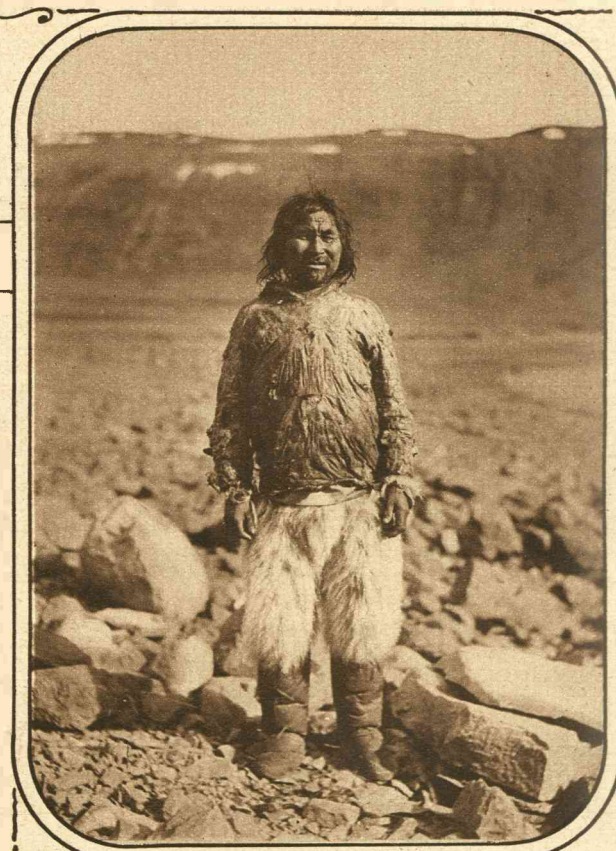
Blijkbaar ging er ook van mij een invloed op haar uit, dien zij niet weerstaan kon. Waaróm ze het niet kon, weet ik niet. Mijn vrienden trouwens evenmin, naar zij beweerden. Maar ik verdiepte mij niet in haar motieven, doch troostte mij met de gedachte dat ik nogal bescheiden ben en dat het altijd zeer moeilijk is het hart van een vrouw te doorgronden, en nog moeilijker om te weten wat een vrouw aantrekt. Natuurlijk bedoel ik dit aantrekken in verband met een huwelijk!

Om kort te gaan: wij hadden elkaar leeren kennen, en waren van het eerste oogenblik af van elkander gaan houden. Veel en innig. Wat mij betreft althans. Ik zou mijn heele vermogen gaarne hebben besteed om haar wenschen te bevredigen. Wat ik dan ook bijna gedaan heb.

Ze was mannequin. Maar niet zoo'n gewone mannequin. Niet van huis uit, als ik het zoo eens noemen mag. Ze had uitnemend onderwijs genoten, was eenige jaren op de H. B. S. geweest en beschikte over een algemeene ontwikkeling die haar in staat stelde met mij te praten over allerhande onderwerpen die mij belang inboezemden. En daarbij bleek tevens

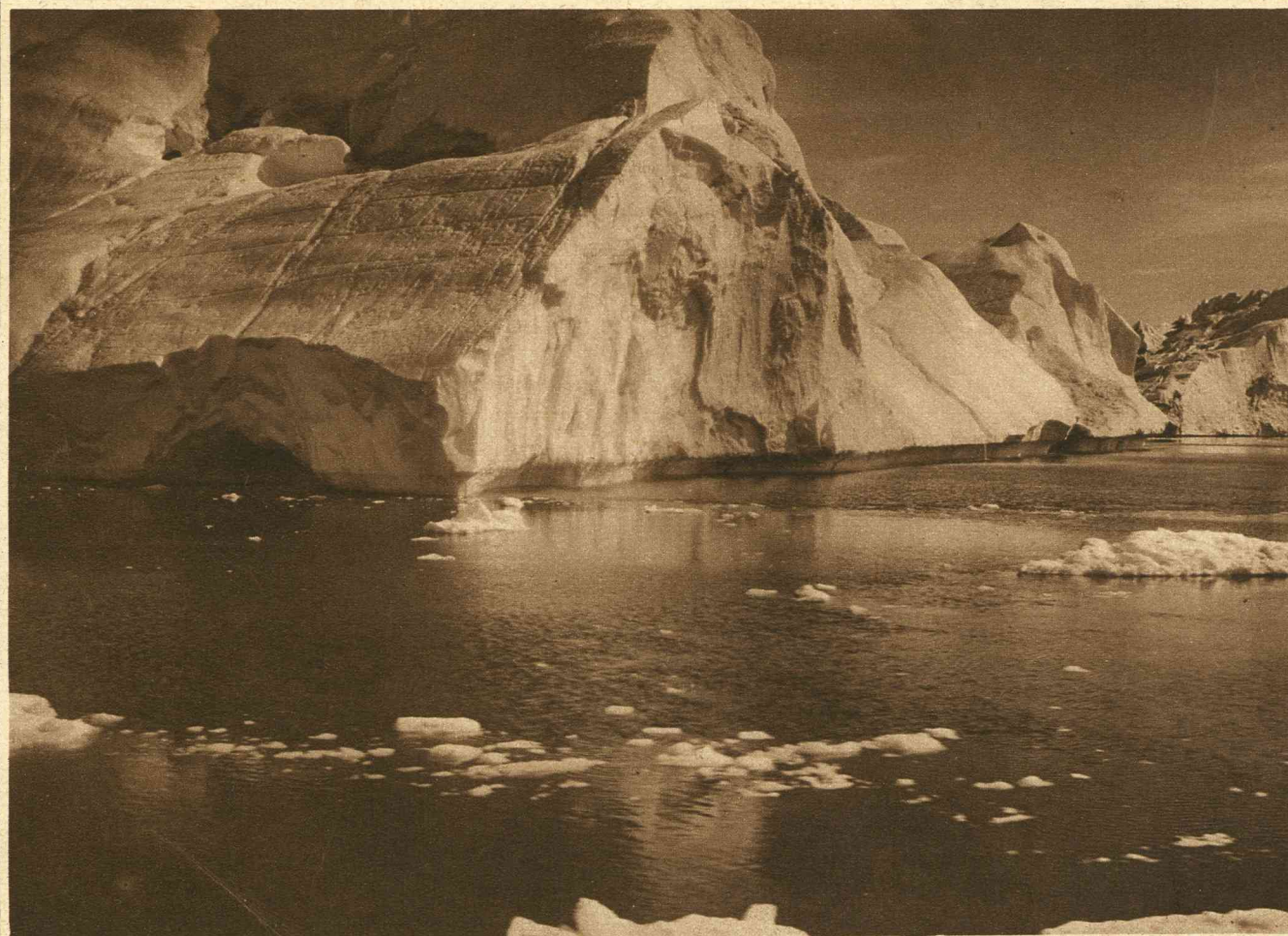
Èen oude vrouw van Inlianahooob.

Èen heidensch tovenaer van Kaap York.

om de enkele duizenden Japanners, die nog in Californië jaarlijks werk vinden, gaat het, maar om de eere-quaestie, die Japan erin gevoelt, dat zijn onderdanen buiten Californië en verder Amerika worden buitengesloten. Dit geschil zal niet dadelijk tot een oorlog leiden, maar of het de mogelijkheid op een zoodanige uitbarsting tusschen deze beide groote machten, aan weerszijden van den Grooten Oceaan gelegen, niet zal bevorderen of verhaasten, is een andere vraag. Het tractaat van Washington is zeker niet van zoodanig onbetekenende waarde als men het wel eens gelieft voor te stellen, maar noch zijn beginselen, noch zijn bepalingen leven reeds voldoende in de samenleving der volken om uitsluitend daarop te vertrouwen.

Welk Japan zal 1934 aanschouwen?

Èen zeer interessante foto van een ijsberg met watergrot, gefotografeerd in de Noordelijke Yssee.

dat onze meeningen vrijwel altijd overeenstemden. Zoodat er ook 'n zekere „Seelenverwantschaft“ tusschen ons bestond.

De eerste weken na onze kennismaking was het mij alsof ik in den zevenden hemel vertoefde. Overdag droomde ik van haar, en des avonds gingen wij naar den schouwburg of wij dansten. Zij verstond die kunst meesterlijk en met haar rond te draaien op de maat der muziek stond gelijk met in hooger sferen te zweven. Zij had geen kostbaar costuumpje, maar in haar eenvoudig japonnetje zag zij er gewoonweg uit om te stelen.

„Zou je niet graag zoo'n paar van die mooie costuumpjes, die je altijd op de zaak moet dragen, zelf hebben?“ vroeg ik haar eens toen wij wat vrouwelijker met elkaar geworden waren. „Het moet toch niet erg prettig voor je zijn, ze maar even te mogen aantrekken om ze daarna te zien dragen door andere vrouwen, aan wie het

meestal nog niet eens besteed is?" — Ik scheen onbewust een gevoelige snaar bij haar te hebben aangeraakt.

„O ja," antwoordde zij dwepend. „Ik zou het heerlijk vinden, altijd mooie kleeren te kunnen dragen. Ik aanbid ze. Ze zijn vaak als een gedicht, zoo teer, zoo mooi! Vandaag kregen wij nog een schitterende creatie van mauve zijde met wit bont garnierd. Ik zou ze graag willen hebben om er mee naar den schouwburg te gaan, maar ze kost zoo duur, en ik verdien niet zoo veel . . ."

Een diepe zucht deed haar boezem op en neer gaan en haar oogen stonden wat droevig. Ik keek haar medelijdend aan, en drukte haar arm wat steviger. Er was een vast besluit in mij opgekomen. Veel vaster dan mijn voornemen van vroeger om vrijgezel te blijven: ik zou den volgenden dag naar de zaak gaan waar zij werkzaam was. Ik zou gaan, wanneer zij was koffiedrinken, en dan zou ik zeggen, dat men dat costume aan haar adres moest doen bezorgen, zoodat zij het kon aantrekken als wij naar den schouwburg gingen.

Ik deed het. Wat U niet behoeft te verbazen. Want ik kende haar pas eenige weken, en iedereen weet hoe men is wanneer men eenige weken verliefd is.

Inderdaad: ik had het te pakken zooals een man het maar te pakken hebben kan. Ik hield van haar zooals men het beschreven vindt in boeken. En sinds zij mij haar wensch om mooie kleeren te hebben had kenbaar gemaakt, wist ik, dat ik haar nergens méer mee zou kunnen verheugen dan met een of andere mooie „creatie". Ik schepte er behagen in, haar blij

die een eigen onderneming meebrengt? Was zij niet veeleer geboren om in een knus huisje te wonen, ergens buiten, temidden van bloemen en planten, en daar door een man gekoesterd en verwend te worden?

„Mijn lieve meisje," zei ik, en er beefde een vreemde aandoening in mijn stem, „dat is heusch niets voor jou! Zaken doen is zoo prozaïsch en brengt zooveel beslommeringen en narigheid mee. Jij bent geboren om niets dan geluk om je heen te hebben . . . jij moet leven temidden van bloemen en zonnenschijn, omgeven door liefde en teederheid . . . Zou je mijn vrouw willen worden?"

Ik had reeds langen tijd met het plan rondgelopen haar deze vraag te doen, maar steeds had de overweging, dat mijn inkomen niet zoo groot was, dat ik haar altijd zou kunnen geven wat haar hart verlangde, al zouden wij toch royaal en zonder zorgen kunnen leven en een tamelijke luxe kunnen genieten, mij van het stellen ervan teruggehouden. Nu zij mij echter bekend had, dat zij niet gelukkig was in de omgeving waarin zij werkte en leefde, zette ik alle overwegingen terzijde en voelde dat ik, als de man aan wien zij haar levensgeluk had toevertrouwd, het verlossende woord behoorde te spreken.

Weer vlood er een diepe zucht tusschen haar rozerode lipjes door. Ze sloeg haar oogen neer en zei:

„Ik kan nu nog niet antwoorden. Je vraag komt zoo onverwachts . . . ik had mijzelf al zoo ingeleefd in de gedachte een eigen zaak te hebben, dat ik nog niet omvatten kan wat

zal zeggen of zij den dierbaarsten wensch uws harten vervullen zal?

Maar toen de tijd om was, zag ik haar niet. Iederen avond wachtte ik op de gewone plaats, doch zij kwam niet. Ik werd ongerust. Zou zij ziek zijn? Twee weken waren nu reeds verlopen . . . Toen kon ik mij niet langer beheerschen: ik snelde naar het huis waar zij woonde. Daar vernam ik dat zij vertrokken was. Dat zij gegaan was naar een winkel in de X-sstraat. Die zaak was pas geopend. Een paar dagen geleden.

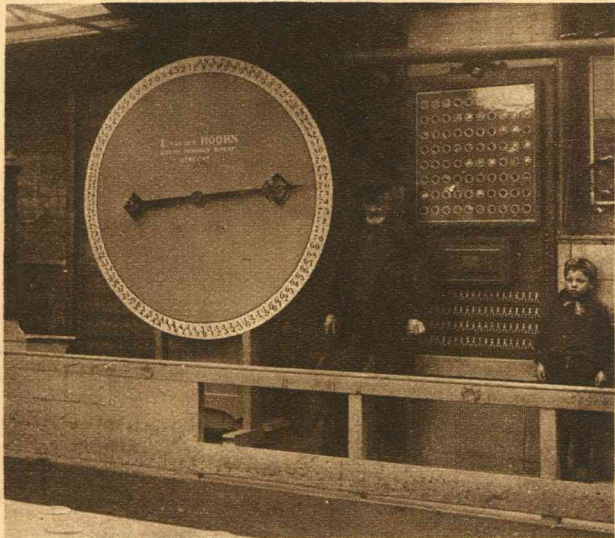
Ik begreep er niets van. Waarom had zij mij daar niets van verteld? Was zij misschien plotseling van betrekking veranderd? En had zij geen gelegenheid gehad mij te spreken? Zoo dacht ik terwijl ik mij naar de X-sstraat begaf. Na eenig zoeken meende ik de zaak gevonden te hebben, waar zij moest wezen. Het was een kleine winkel, en in de etalage dacht ik toiletjes te zien, die mij herinnerden aan degene die ik haar gegeven had. Ik nam er echter verder geen notitie van, verlangend als ik was haar te zien. Ik stapte den winkel binnen. Een jonge man, dien ik al meer gezien had in zaak waar zij vroeger was, kwam naar mij toe. Hij vroeg wat er van mijn verlangen was.

„Zou ik misschien juffrouw Spijjer even kunnen spreken?" vroeg ik, in de vaste overtuiging dat zij hier moest zijn.

„Juffrouw Spijjer?" herhaalde de man. „O, U bedoelt mevrouw Soling? Ja, want wij zijn getrouwd, ziet U. De vorige week. Neen, het spijt mij, dat U haar niet spreken kunt." Hij lachte, een geniepigen, veelbeteekenenden lach.

De pluk in vollen gang.

Een elektrische afslager.

Aardbeientijd.

De aardbei viert nu hoogtij in Beverwijk. Dat was overal in en buiten het dorp te zien. Karren met volle mandjes op weg naar de veiling, karren met lege mandjes terug van boot of spoor, een wagen vol nieuwe mandjes, opgestapeld ter hoogte van een verhuswagen! En buiten het dorp, vooral in de richting van Heemskerk en Heemskerkerduin, was de pluk in vollen gang. IJverige handen repten zich om de sappige vruchten in de „sloffen", zooals de bekende mandjes genoemd worden, te verzamelen. En nu zijn het nog alleen de vroege soorten. Als straks ook de late rijp zijn, wordt de drukte nog veel grooter.

De kweekers brengen de aardbeien naar de veiling. Drie zijn er in het dorp: n.l. „Kennemerland" aan de Breestraat, „De Vrije Veiling" aan de Meerstraat en de „Exportveiling" bij het Station. De laatste wordt in de wandeling de „Molen" genoemd, naar het oude onderstuk van een vroegeren windmolen, dat er bij hoort.

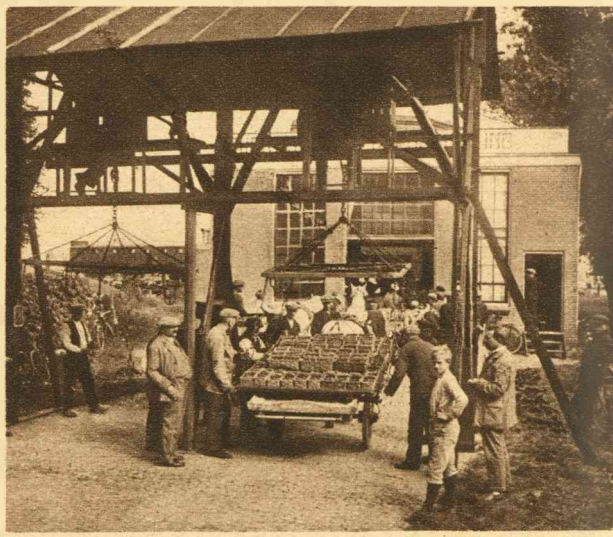
We zijn bij den „Molen" eens een kijkje wezen nemen. Reeds lang voor den aanvang van de veiling stonden enkele karren in de schaduw van het geboomte voor het hotel Ter Burg te wachten. Tegen vijf — het aanvangsuur — werd hun aantal steeds grooter. Nauwelijks was de bel gegaan, of de eerste karren reden het hek binnen. Vóór het eigenlijke veilinggebouw is de weeginrichting. Op elke kar ligt een krat, een soort raam, waarop de mandjes geplaatst zijn. De vier kettingen van de weeginrichting (zie foto 2) worden aan het krat bevestigd, dat met de mandjes een klein eindje omhoog geheschen wordt en dus vrij van de kar komt. De weeginrichting bepaalt nu meteen het gewicht. De bestuurder van de kar krijgt een kaartje mee, waarop de naam van den kweeker, het totale gewicht en het aantal manden. Dat kaartje wordt in het veilinggebouw afgegeven. De afslager leest het voor en noteert met groote cijfers, zoodat alle koopers het goed kunnen zien, aantal manden en gewicht op het bord.

Toen wij er waren stelde de afslager den wijzer bij elke partij op 150 en riep dan 150 halve guldens. Daarna werd de wijzer in beweging gezet. Kort daarop klonk een belletje en een partij van 65 manden, wegende 183 K.G., bleek verkocht voor 48 halve guldens. De wijzer was dus van 150 teruggelopen tot 48 voordat het belletje ging.

In bijna alle groentenveilings bezigt men tegenwoordig dergelijke elektrische toestellen. 't Geeft natuurlijk een heele tijdsbesparing, terwijl eventuele meningsverschillen b.v. bij „twee aan bod" buitengesloten zijn.

Nadat de lading geveild is, rijdt de kar aan den anderen kant het gebouw uit.

Ten slotte namen we een kijkje op de groentenmarkt aan de haven. Ook daar heerscht in den aardbeientijd een groote drukte.

De weeginrichting voor het veilinggebouw.

Op de groentenmarkt te Beverwijk.

te maken. En kocht haar nu eens dit, dan weer dat japonnetje. En steeds was ik verrukt om te zien hoe zij er mee in haar schik was, en hoe dankbaar ze zich toonde.

Nu denk ik vaak aan het geld dat ik voor dit meisje heb uitgegeven: ik zou niet eens meer al de kleuren weten die de „creaties" hadden waarmee ik haar verrast heb, wanneer zij mij vertelde dat er weer een „droom" of een „gedicht" uit een of ander Parijsch modehuis gearriveerd was. En ofschon zij maar zelden in de gelegenheid was, ze te dragen, zij was er toch dol op ze te hebben. En ik . . . ik was er dol op ze haar te geven. Als men pas verliefd is, bestaat er immers niets zaligers dan te geven?

Zoo kreeg ze langzamerhand een kast met „dromen" en „gedichten" en toch . . . het kwam mij voor alsof zij niet gelukkig was. Niet zóo gelukkig althans als men behoort te zijn wanneer men sinds korten tijd van iemand houdt.

Op een avond, dat haar stemming mij nog meer gedrukt leek dan gewoonlijk, vroeg ik haar wat eraan scheelde.

In het eerst praatte zij er overheen. Maar ik hield aan en toen bekende zij mij, dat zij graag uit haar betrekking zou willen . . .

„Zie je Dick," zei ze, en er klonk een groot verlangen in haar stem die zonderling trilde, „ik zou wel graag zélf een zaak willen hebben."

En toen ik haar verwonderd aankeek, vervolgde zij: „Vind je dat zoo vreemd? Kijk eens, ik bedoel niet zoo'n gewone zaak maar een mooi, fijn zaakje, met alleen maar heel fijne toiletjes. Maar heel weinig, om mee te beginnen. Doch ze zijn zoo kostbaar . . ."

Ik keek haar van terzijde aan. Was dat nu een meisje om zélf een zaak te drijven, de zorgen en de moeiten te dragen,

je nu vraagt . . ." Toen ze zag, dat ik wat sip keek, vervolgde ze snel, mijn hand grijpend en die innig drukkend: „O Dick, je moet heusch niet denken het aan jou ligt. . . maar het is nog zoo vreemd nu, het kwam zoo plotseling . . . Ik zal het mij moeten indenken . . . Wil je een paar weken wachten?"

Haar antwoord had de uitwerking op mij van een koud stortbad. Ik begreep niet, waarover zij nog denken moest. Had zij er dan nooit aan gedacht hoe gelukkig wij zouden zijn wanneer wij eenmaal getrouwd waren? Had ze misschien heelemaal niet aan trouwen gedacht? Of was het alleen maar een kwestie van tactiek, dat zij uitstelt vroeg? In ieder geval: ik voelde mij door haar antwoord teleurgesteld, maar zei toch dat ik wachten wilde. Natuurlijk.

Wij vervolgden zwijgend, want ieder was met zijn eigen gedachten bezig, onzen weg. Weldra waren wij weer in de stad.

„Kijk eens," zei ze plotseling toen wij voorbij een van de grootste modehuizen gingen. „Is dat niet mooi? Is het niet om voor te knielen?"

Ik volgde de richting van haar vinger en zag een costumpje van gris-perle zijde, geborduurd met Toet-ankahmen-motieven. Toen keek ik naar haar, en ik zag hoe d'r gelaat verhelderde bij het zien van dit toilet.

„Zou je het graag willen hebben?" vroeg ik, blij misschien op deze wijze voor de rest van den avond haar sombere stemming te kunnen doen verdwijnen.

„Dol! Dol!" antwoordde zij en zij drukte mijn arm stevig tegen zich aan.

Het kostte mij honderd-vijf-en-zeventig gulden! Maar wat betekent die som indien men haar uitgeeft voor het meisje zonder wie gij niet kunt leven en die u spoedig

Ik wist niet wat ik zeggen moest.

„In ieder geval vind ik het aardig dat U ons eens bent komen opzoeken," vervolgde hij. „Zij heeft mij vaak over U gesproken. U is altijd zoo vriendelijk tegen haar geweest. . . En U heeft haar in staat gesteld haar liefsten wensch, zelf een zaak te hebben, te vervullen. Een aardig zaakje vindt U niet? We hebben er wel niet veel, maar die wij hebben zijn werkelijk chique creaties. — Ik zal mijn vrouw Uw groeten doen, mijnheer!"

U kunt mij gelooven of niet, maar ik had werkelijk moeite den winkel uit te komen zonder den man voor mij een reeks scheldwoorden naar het hoofd te gooien. Wat een schurk! Om mij mijn meisje af te snoepen!

Nu zit zij iederen dag achter de cassa, en soms helpt zij hem de toiletjes etaleeren, die ik haar gaf!

Zij is nog altijd even knap, en zij lijkt zelf wel een „droom" en een „gedicht" in het kleine vriendelijke zaakje temidden van al die zijden toiletjes van de teerste kleuren . . . die ik betaald heb.

Maar daarover wil ik niet klagen. Het spijt mij alleen voor haar, want zij was geboren voor hogere en betere doeleinden. Bijvoorbeeld om mijn vrouw te worden.

Het heeft echter niet zoo mogen zijn. En er blijft mij niets anders over dan nu toch als vrijgezel te sterven . . . indien ik voor dien tijd tenminste niet een ander ontmoet die mijn hart in lichtelaaie zet . . .

Maar van „dromen" en „gedichten" wil ik dan niets meer weten. Niet voordat ik getrouwd ben.

UIT HET VOLLE LEVEN

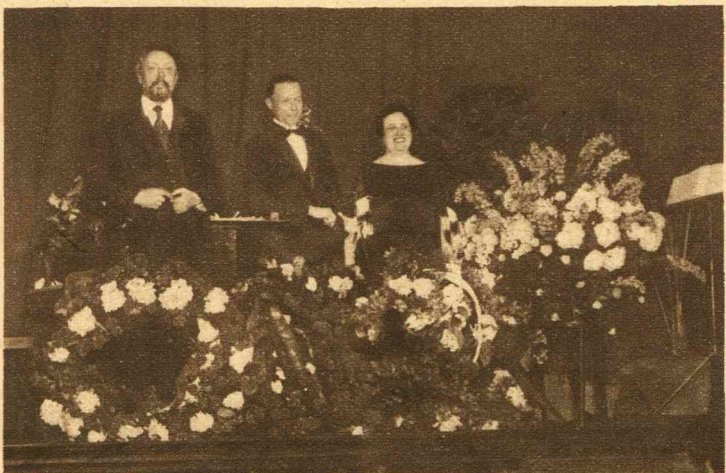
Het Internationaal Stedenbouw- en Tuinstadcongres te Amsterdam.

In de Aula van de Universiteit te Amsterdam werd van 2 tot 7 Juli een internationaal Stedenbouw- en Tuinstadcongres gehouden. Op onze foto ziet men o. a., zittend, v.l.n.r.: Dr. H. P. Berlage, Raymond Unwin, Vinck, D. Hüdig, Ebenezer Howard (Voorzitter) A. Bruggeman.

Het Internationaal Stedencongres te Amsterdam.

Hierboven een groep der deelnemers aan bovengenoemd congres, dat de vorige week in het Stedelijk Museum te Amsterdam gehouden werd.

Het jubileum van Speenhoff.

Ter gelegenheid van zijn jubileum als Dichter-Volkszanger werd Speenhoff Dinsdagavond 1 Juli gehuldigd in Cinema Royal te Amsterdam. Onze foto geeft den populaireren zanger met zijn vrouw en zoon tusschen van de bloemen.

Annie Bos op Volendam.

Annie Bos, de bekende Hollandsche film-actrice vertoeft op het oogenblik op Volendam, waar zij studies maakt voor haar rol in de film „Mooie Juultje van Volendam”, die binnenkort op dit eiland zal worden opgenomen. Annie Bos kwam voor deze film speciaal uit Amerika over.

De manoeuvres van onze vloot.

De vorige week werd tusschen Nieuwediep en Vlissingen de jaarlijksche manoeuvres van onze vloot gehouden. Op onze foto ziet men een Jantje van een onderzeeboot af seinen naar het admiraalschip „De Gelderland” rechts op de kiek.

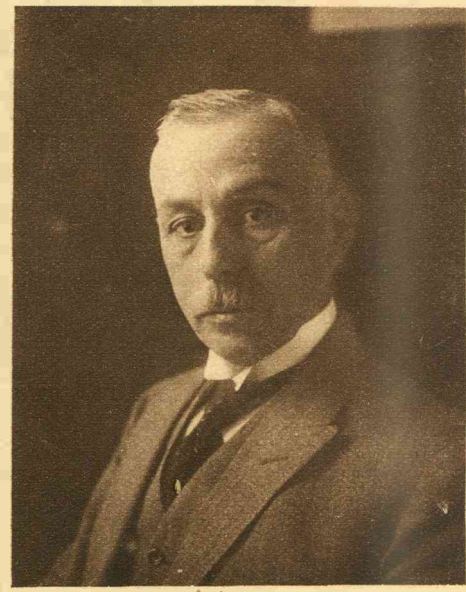
Mr. Jacob Israël de Haan.

Te Jeruzalem, waar hij in verband met de Zionistische Beweging vertoeft, is onze landgenoot, de bekende letterkundige Mr. Jacob Israël de Haan, op iafhartige wijze overvallen en vermoord. Hij oogste met zijn verzenbundels, waaruit een hartstochtelijk geloof en een innige Zionistische overtuiging spreekt, ten onzent veel succes.

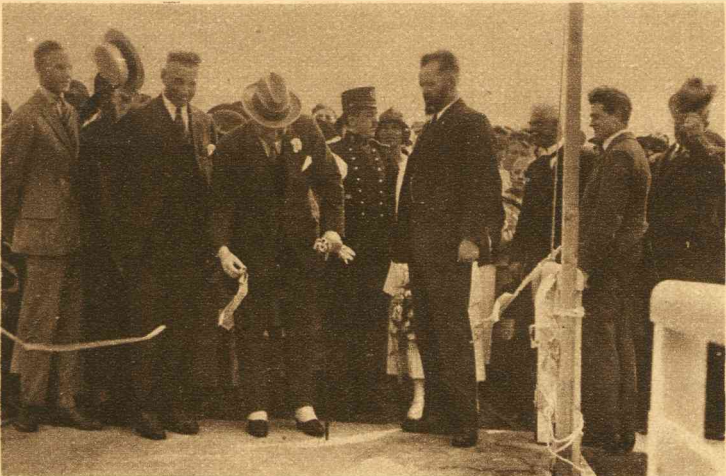
Het honderdjarig bestaan der Engelsche Reddingmaatschappij.

Ter gelegenheid van bovengenoemd jubileum werd er de vorige week door een groot aantal reddingboots uit verscheidene landen een bezoek gebracht aan Engeland. Onze foto geeft o. a. de nederlandsche reddingboot „Brandaris” temidden der andere booten op de Theems.

J. Cahen.

Onder vele blijken van sympathie vierde de vorige week de heer J. Cahen, arts te Rotterdam, zijn zilveren jubileum als zoodanig. De heer Cohen is o. a. controleerend geneesheer der Ned. Spoorwegen en v. h. Gemeentelijk Armbestuur.

De Gemeentelijke Bad- en Zwemrichting te Bussum.

Te Bussum werd de vorige week een gemeentelijke bad- en zwemrichting officieel geopend door den Burgemeester, den heer H. de Bordes. Onze foto werd genomen op het oogenblik dat de burgemeester het lint doorknipt dat den toegang versperde.

Dr. J. Helder,

de oudste dienstdoende predikant van ons land, herdacht den derden Juli onder vele blijken van belangstelling zijn zestigjarige ambtsvervulling. Van het jaar 1907 af staat de jubilaris te Zierikzee.

De Processie op de Hellige-Landstichting.

Ieder jaar heeft er op de Hellige-Landstichting te Nijmegen een processie plaats. Van degene die er verleden week gehouden werd, brengen wij hierboven een foto, genomen tijdens de preek voor het openluchtaltaar.

DE PARVENU'S

De familie heet Page," zei de gerant. „Volgens onze inlichtingen zijn ze fameus rijk, en dateert die rijkdom eerst van de laatste tien jaren, derhalve eerste klasse parvenu's. Wat ze vóór die tien jaren waren, weten wij niet, en is, per slot van rekening, ook van minder belang. De hoofzaak is, dat ze thans schatrijk zijn. De familie bestaat uit vader, moeder en twee dochters." — Cyril Montrose knikte onverschillig, en staarde de blauwe rookspiraaltjes van zijn sigaret na. Het kon hem niets schelen welke de antecedenten waren van de familie Page.

Hij was de laatste van zijn geslacht, en eigenlijk heette hij Cyril, markies Montrose. Maar het laatste bezit van de familie was reeds lang door den vader en den grootvader van Cyril opgemaakt, en op het oogenblik bestonden zijn eenige rijkdommen uit zijn hoogadellijken naam, die evenwel tot het korte „Montrose" was vereenvoudigd, zijn knap voorkomen, en zijne uitstekende opvoeding en aristocratische manieren.

Deze bezittingen moesten hem aan den kost helpen, en hadden hem een baantje bezorgd in een van de luxueuse Zwitsersche hotels, waar hij de gasten moest bezighouden en hun 't verblijf aangenaam maken, in de kwaliteit van een jong gentleman die voor zijn genoeg 't seizoen in het hotel doorbracht. Niemand van degenen, die hem een charmant en onderhoudend jongmensch vonden, vermoedde dan ook, dat hij voor deze diensten behoorlijk betaald werd.

Op het oogenblik was er dus weer eene gefortuneerde familie op komst, die hij het verblijf moest veraangename en die hij moest uitlokken tot een herhaald bezoek in het volgende jaar. Cyril wist wat hij te doen had, en antwoordde derhalve niet op de aanwijzingen van den gerant.

Deze sloeg daar geen acht op. Hij wist al dat Mr. Montrose eenigszins eigenaardig was, maar dat was tenslotte een uitvloeisel van de eigenschappen waarvoor men hem betaalde. Hij was overigens zeer bruikbaar, en in de twee jaren, die hij aan het hotel verbonden was, had men dit zeer goed ondervonden.

De gerant verwijderde zich dus na een paar laatste aanwijzingen, en Cyril bleef alleen achter.

Onwillekeurig zwierven zijn gedachten naar de parvenuefamilie, die morgen zou komen. Natuurlijk zouden ze van hetzelfde slag zijn, dat hij reeds kende: de vader dik en met een rood gezicht, de moeder lawaaiig en opzichtig, en de twee dochters . . . die zouden in het gunstigste geval linksch en sentimenteel zijn.

Den volgenden dag verscheen inderdaad de familie Page, en des middags in de eetzaal werd Cyril op haar opmerkzaam gemaakt. De vader beantwoordde tamelijk wel aan de voorstelling, die hij zich van hem gemaakt had: het was een groote, corpulente man met een rood gezicht en een luide stem, ofschoon hij iets joviaals over zich had, dat aangenaam aandeed. De moeder was een tengere dame, die zeer eenvoudig gekleed ging, en de jongste dochter was een aardig bakvischje van zestien jaar met blozende wangen en schitterende

oogen. Maar de oudste! Dat was in het geheel niet eene verschijning, zooals men zich eene parvenue's-dochter zou denken. Cyril had vele mooie en aristocratische meisjes in zijn leven gezien, maar miss Page stelde ze alle in de schaduw.

In den loop van den dag slaagde hij er in op schijnbaar toevallige wijze in kennis met hen te raken. Mr. Page was dadelijk zeer toeschietelijk, en binnen het half uur had hij Cyril verteld van de gelukkige speculaties, die hij gedaan had in koffie en tabak, tengevolge waarvan hij thans in staat was

minachtend zijn kant uitzag, en met een plotseling gevoel van schrik bedacht hij, dat zij misschien iets vermoedde van zijn ware positie in 't hotel. Zij leek heel verstandig en bevatelijk. En bovendien bleek zij van eene ontwikkeling te zijn die ver boven het gemiddelde stond. Toen Cyril zijn naam genoemd had, had zij dadelijk bemerkt:

„Montrose . . . dat is een bekende Schotsche naam. Stamt U misschien nog af van dien Montrose, die zoo dapper en loyaal voor Karel I gestreden heeft?"

„Dat is inderdaad een voorvader van mij," had Cyril geantwoord.

Hij wist dat hij waarheid sprak. Maar hij wist ook dat er van de grootheid en den rijkdom der familie sinds lang niets meer was overgebleven, en het feit dat Miss Page op de hoogte van zijn geslacht was, deed ook veronderstellen dat zij bekend was met de tegenwoordige situatie daarvan.

Cyril had dus geprefereerd verder over zijn naam en zijn afkomst te zwijgen. Maar Mr. Page was er enthousiast over kennis te hebben gemaakt met een lid van zulk eene doorluchtige familie, en hield niet op Cyril bijzonderheden te vragen. Deze was dus wel genoodzaakt verder te gaan, en na verloop van een uur had Mr. Page tot zijn voldoening vernomen dat Cyril eigenaar was van een prachtig, historisch slot in de Hooglanden en van al wat daarbij behoort.

Mr. Page scheen zeer voldaan. Maar Cyril had het vage gevoel, dat een fijn, spottend glimlachje niet was geweken van de lippen van Miss Maida.

Hij ondernam dien avond een verre wandeling. En in de serene, zuivere lucht der bergen bedacht hij, dat zijn beroep er een was van de ellendigste soort.

Maar wat bleef er anders voor hem open? Hij had geen geld, en zooals hij zich niet ontveinsde, heel weinig capaciteiten. Degenen, die hij bezat, waren toereikend om hem een bestaan te bezorgen zooals hij thans leidde, maar tot niets meer. En uit het duister kwam het mooie gezichtje van de parvenue's-dochter . . . zij scheen hem aan te zien met spottende oogen. Ver, onbereikbaar ver leek ze hem, en onmetelijk hoog boven hem.

Hij gevoelde, dat hij op deze wijze niet kon voortgaan, en dat hij zich een ander bestaan

moest zoeken. Desnoods als mijnwerker, als farmer, als goudgraver, het deed er niet toe wat, maar hij moest het werk van een man gaan doen, en niet langer dat van een parasiet.

Maar toen hij weer teruggekeerd was, voelde hij het onmogelijke en onbereikbare van zijn plannen. Hij keek naar zijn smalle, keurig verzorgde handen, hij dacht aan zijn ongeoeffend lichaam en zijn hartstocht voor comfort en mooie dingen. Neen, hij was niet de man om zich een bestaan te scheppen door arbeid. En het zou een hersenschim zijn zich te verbeelden dat hij het kon.

Maar zooals hij was, bleven er nog wel wegen over om zijn verloren fortuin te herstellen en weder iemand te worden van macht en fortuin. De meest voor de hand liggende was wel die van een rijk huwelijk. Hij dwong zich aan Maida te denken uitsluitend als eene schitterende partij, die wel in

Natuurschoon in de Vereenigde Staten.

Een zeer interessante foto die niet alleen een indruk geeft van de pracht der woeste natuur in Californië (V.S.), maar die tevens zien laat hoe ook hier de techniek de bezwaren van het bergbeklimmen overwonnen heeft: Per tram bereikt men in weinig tijden den top van den berg (den Mount Lowe) van waar men een schitterend panorama geniet van de schilderachtige omgeving.

alles te doen wat zijn hart begeerde. Hij vertelde van zijn mooi huis in Londen, van de verzamelingen die hij bezig was aan te leggen, en van de vreugde die hij vond in reizen en de mooie wereld zien. Cyril luisterde, en vond dat de opvattingen van dezen rijkgeworden man sympathiek aandeden. Toevallig viel zijn blik op de oudste miss Page, en hij zag dat haar donkerblauwe oogen hem koel en onderzoekend aanzagen.

„Vooral voor de kinderen is het een groot geluk, voor mijn beide meisjes," praatte Mr. Page. „Is het niet, Maida?" vroeg hij, zich tot zijn oudste dochter richtende.

„Maida heet zij," dacht Cyril. „Wat een prachtige naam, en vooral, hoe bijzonder voor haar geschikt!"

Hij zag, hoe Maida glimlachte en haar vader vriendelijk toeknikte. Het scheen hem toe, alsof zij een klein weinigje

staat zou zijn al zijn eerezucht in dat opzicht te bevredigen. Hij overwoog al zijn kansen, en kwam tot de overtuiging dat de zaak wel niet al te moeilijk zou zijn. Hij had zeer goed de glinstering in de oogen van Mr. Page bemerkt, toen hij sprak van zijn historisch kasteel en den beroemden naam van zijn geslacht, zeer waarschijnlijk was hij dus precies als alle andere parvenu's verzot op titels en op oud-adellijke bezittingen. Wel, zijn naam en zijn afkomst waren echt, en Mr. Page zou dus niet meer dan zijn aandeel in de zaak doen, indien hij zorgde voor den terugkoop der bezittingen en de vergulding van het blazoen. En wat Maida zelf betreft, zij was reeds terwille van haarzelf de moeite waard.

Hij speelde dus zijn rol van rijken, jongen aristocraat verder. Binnen een paar dagen was hij met de familie Page op een vertrouwelijk voet, en in de weken die volgden was hij dagelijks in hun gezelschap. Tezamen maakte men bergtochten, bezocht men mooie en schilderachtige punten, en maakte boottochtjes op het meer. Mr. Page was verrukt over zijn gezelschap, en in zijn openhartigheid maakte hij daar geen geheim van. Ook wat Maida betreft, bemerkte Cyril tot zijn onuitsprekelijke vreugde, dat zijn bijzijn haar klaarblijkelijk niet onaangenaam was. Alles deed zich aanzien dat zijn plannen gemakkelijk zouden slagen.

tochtje met Maida alleen gemaakt. Zij waren dicht bij den oever, en hij liet de riemen rusten. De bloeiende boomen hingen ver over 't kalme water heen, hun schaduw als een rozigen gloed over Maida's mooi gezichtje spreidend.

„Maida!” zeide hij, als tegen zijn wil, „Maida!” En hij vertelde haar, dat hij haar liefhad, dat hij van haar gehouden had vanaf het eerste oogenblik dat hij haar zag . . . en al de andere verrukkelijke nonsens, die verliefde menschen elkaar toefluisterden.

Zij keek hem glimlachend aan, en als hij niet te verblind was geweest, zou hij gezien hebben, dat in haar glimlach een weinigje spot lag.

„Maar ik ben maar zulk een heel eenvoudig meisje,” zei ze verlegen. „Ik geloof niet, dat ik geschikt zou zijn om markiezin Montrose te worden.”

„Maida! Je zoudt geschikt zijn om een Koningin te worden!” riep Cyril verrukt.

Maar haar opmerking had hem weder tot de werkelijkheid teruggeroepen. Tot de werkelijkheid, dat beteekende, tot het feit dat hij feitelijk een bedrieger was, die geen recht had te spreken zooals hij gedaan had.

Maar het was gebeurd. Maida hield van hem zooals hij van haar . . . het was in ieder geval een zaligheid dit te

zooveel als ik . . . U wordt ook betaald voor Uw werk.”

En hij nam de gebroken flesch mede, terwijl hij zich verderde.

Cyril was doodsbleek op een stoel gevallen. Hij zag de verwonderde oogen van Mr. Page op zich gevestigd, en als in een droom zag hij het fijne profiel van Maida, die over het meer staarde.

„Wat beteekende dat, Cyril?” vroeg Mr. Page. „Wat bedoelde die man?”

Cyril haalde diep adem, en sloot de oogen. „Hij zeide niets meer dan de waarheid,” zeide hij bitter. „Ik moet bekennen dat ik U bedrogen heb . . . en het is het beste dat ik dat maar dadelijk doe. Het is waar dat ik markies Montrose ben en van oude, adellijke afkomst. Maar daarmee houdt ook alles op. Van den rijkdom van mijn familie is al sinds lang niets meer over, ons stamslot is een luchtkasteel of een ruïne, zooals U het noemen wilt . . . en op het oogenblik ben ik de betaalde employé van dit hotel . . . om de gasten aange-naam bezig te houden.”

Er ontstond een drukkende stilte, hij stond op. „Het is maar het beste, dat ik meteen heenga . . . het spijt mij, dat dit alles gebeurd is,” mompelde hij.

Hij wierp een wanhopigen blik op Maida. Zij hield de

Mooie Haagsche Hofjes.

Op deze pagina reproduceeren wij een viertal foto's van mooie Haagsche Hofjes die stille, vredige, midden in de grootstad gelegen plekjes grond, waar de oude bewoonsters hun laatste levensdagen kalm en rustig kunnen slijten.

Het Heilige-Geesthofje.

Het Cornelia-van-Woudehofje.

Het Hoofthofje.

Het bekende Hofje van Nieuwkoop.

Des avonds echter, wanneer hij alleen in zijn kamer was, gevoelde hij daarover geen voldoening. In gedachten vond hij zich een schurk, die het leven niet waard was, en die ver beneden de eerst zoo door hem verachte parvenu's stond. Wat zou Mr. Page zeggen, indien hij vernam wat Cyril werkelijk was: niets dan een betaalde beambte, en dat zijn salaris zijn eenig inkomen vormde? Hij lachte grimmig bij die gedachte, zeer zeker zou Mr. Page niet vriendelijk kijken bij zulk een mededeeling! Maar intusschen voelde hij zich diep ongelukkig, en zelfs Maida's vriendelijkheid was niet in staat hem zijn opgeruimdheid terug te geven.

Hij begon te gevoelen, hoeveel hij van de mooie Maida hield. Hij dacht, dat hij haar zou liefhebben zelfs indien zij niet rijk was geweest, dat hij voor haar zou hebben kunnen werken om haar de luxe en het zorgeloze leven te kunnen geven waaraan zij gewoon was. Met bitteren spot bedacht hij dat het anders was, en dat, wanneer zijn werkelijke positie eenmaal zou uitkomen, niemand aan zijn ware gevoelens zou gelooven en iedereen hem voor een fortuinjager zou houden.

Er kwam een avond dat het onvermijdelijke geschiedde. Hij had met Maida een tochtje op het meer gemaakt, omdat Mrs. Page zich niet al te wel gevoelde, en Mr. Page, zooals hij met een vrolijk knipoogje had aangekondigd, met zijn jongste dochter inkoop moest doen. Dus had Cyril het

bedenken. En toen ze thuis kwamen, ontving Mr. Page hem met iets dat op een juichkreet geleek, en Mrs. Page glimlachte vol moederlijke voldoening.

De verloving werd nog dienzelfden avond in de intimiteit van het gezin gevierd. Ze zaten in een afgeschoten hoekje van de loggia, vanwaar men een heerlijk uitzicht had op het meer, dat als paarlemoer in het avondlicht glinsterde. In de overmaat van zijn geluk vergat Cyril de donkere schaduw, die op zijn leven rustte, hij staarde slechts naar Maida's glimlachend gezichtje, waarop hij tot zijn verrukking las dat zij gelukkig was . . . even gelukkig als hij.

Een kellner bracht in ijs gekoelde champagne en vruchten. Hij struikelde over een voetenbankje en liet een der flesschen op den rand van de tafel vallen, waardoor ze brak. Cyril trachtte de flesch te grijpen, met het gevolg dat een der glascerven hem een diepe snede in de hand gaf, waaruit het bloed stroomde.

„Domkop!” riep hij onwillekeurig tegen den onhandigen kellner.

Deze keerde zich driftig om. Hij was ook geschrokken door zijn ongeluk, dat hem waarschijnlijk geld zou kosten, en bovendien, daar hij wist wie Cyril in werkelijkheid was, benijdde hij dezen het geluk dat hij gehad had.

„U behoeft dat niet tegen mij te zeggen, omdat ik een ongelukje gehad heb,” snauwde hij driftig terug. „U bent hier net

oogen neergeslagen, maar toen hij wilde heengaan, legde zij plotseling haar hand op zijn arm.

„Het maakt geen verschil,” zei ze zacht, „je hebt geen reden om heen te gaan.”

Cyril bleef staan, onzeker wat te doen.

Maar ook Mr. Page stond op, en hield hem met een resoluut gebaar tegen.

„Je blijft hier,” zeide hij kortaf. „Of je van adel bent of niet, of je geld hebt of niet, dat komt er alles niet op aan. Maida houdt van je, en ik heb er vrede mede . . . daarmee is alles gezegd.”

Cyril aarzelde. Dit waren dus de parvenu's, die hij den eersten dag . . . Het scheen hem plotseling toe, alsof hij zich in een groote, reine kerk bevond.

„Ik heb het altijd geweten, reeds van den beginne af,” vertelde Maida hem veel later. „En ik geloof, dat het eerst uit medelijden en bewondering is geweest, dat ik van je ben gaan houden.”

HET HERVONDEN GOUDLAND

Een verhaal uit Zuid-Arabië
door NIELS MEYN

Geautoriseerde vertaling uit het Deensch

11)

ven daarna trokken de beide mannen weer over de brug. De donkere hoofdman, die zijn overkleed weer aan had, boog diep voor hen, toen ze hem met hun kameel voorbijgingen.

Weldra waren ze de brug over en achter de zandheuvels verdwenen. Ze volgden den rand van de kloof, in de hoop eindelijk een plaats te vinden waar ze erover konden.

Een uur later, terwijl ze rust hielden in de schaduw van een rots, klonk een ver verwijderd gewersalvo door de lucht, gevolgd door het knetteren van een kogelregen. Toen vielen er nog enkele schoten en daarna heerschte er weer diepe stilte.

„In dit oogenblik verspreidt de Europeesche beschaving weer eens iets van haar zegeningen onder de barbaren van het Oosten,” zei Holst.

„Dat zou men ten minste zeggen, naar dit geluid te oordeelen,” antwoordde Elver, die druk bezig was een nieuwe pijp aan te steken.

Hoofdstuk VII.

TUSSCHEN DE BERGEN.

Holst en Elver hadden een zware week vol inspanning en vermoeienis, maar toch hadden ze er geen spijt van, dat ze de anderen hadden verlaten. 't Bewustzijn van niet een eens gegeven woord te hebben gebroken, woog zeer zeker op tegen 't gemis van al de gemakken die van zelf spreken, wanneer men tot de leiders van een groote expeditie behoort. Clarcke's grove geweldpolitiek, die haar toppunt bereikte in zijn spitsvondige overeenkomst met den bevelhebber van de vesting, had de beide mannen zeer terecht geërgerd en boos gemaakt, en na een week was hun ergernis nog niet bekoeld.

„En Clarcke hoort nog niet eens tot de allerergsten,” vond Elver, terwijl ze rustten aan den rand van de koolzuur-kloof.

„Nee, hij vindt heusch dat hij zich als een gentleman gedragen heeft,” barstte Holst uit.

„Er zijn er wel, wier balans een hooger debetsaldo vertoont,” zei Elver, „maar hij is met dat al een waardig volgeling van zijn groote voorgangers.”

„Wanneer eenmaal de gekleurde rassen zich aaneen zullen sluiten, dan zal er een heele rekening zijn op te maken,” ging Holst door. „Wel beschouwd zijn de groote pioniers van het blanke ras een mooie bende gewetenlooze misdadigers. Pizarro, Cortes, Robert Clive en de hemel mag weten hoe die schobbejakken allemaal heeten. Moord, geweld en roof op groote schaal hebben ze gepleegd, en toch worden ze tot in de wolken verheven als helden en mannen van verdienste, alleen maar omdat 't gekleurde rassen waren, op wie ze werden losgelaten.”

Elver haalde de schouders op. „Je hebt volkomen gelijk, Holst, en ik twijfel er niet aan, of Clarcke en consorten zullen zonder gewetensbezwaren elken tegenstand onderdrukken en alle steden, die op hun weg liggen, beschieten. Ik mag lijden, dat hij dat veel besproken, oeroude cultuurland maar niet vindt, dan kan hij 't ook niet laten deelen in de zegeningen der beschaving van ons ras. Gesteld dat er werkelijk een hoog beschaafd volk bestaat, dat duizenden jaren zijn eigen leven heeft geleefd, in een streek, die veilig achter de ongebaande woestijn ligt, dan zal 't er mee gaan als indertijd met Peru en Mexico. Koloniale politiek van blanken is gelijkloidend met twist en onrust en bruut geweld.”

„Dan wordt 't tijd, dat we probeeren om over die verdraaide kloof te komen,” riep Holst, „ik vind, dat we moeten doen wat we kunnen om verdere gewelddadigheden te beletten. Twee menschen met een vasten wil zijn tot veel in staat.” Hij stak de hand uit en Elver greep die met een stevig druk.

„Onder de leiders van de expeditie zijn er meer, die denken als wij,” ging Holst voort. „Heavenson is, platweg gezegd, een sul, maar au fond is 't een brave kerel. Professor Oakland is een oude querulant, net als zooveel andere uitstekende taalvorschers, maar er is toch met hem te praten. En zijn belangstelling in de oude Arabieren is heusch echt. Hij zou zeker niet

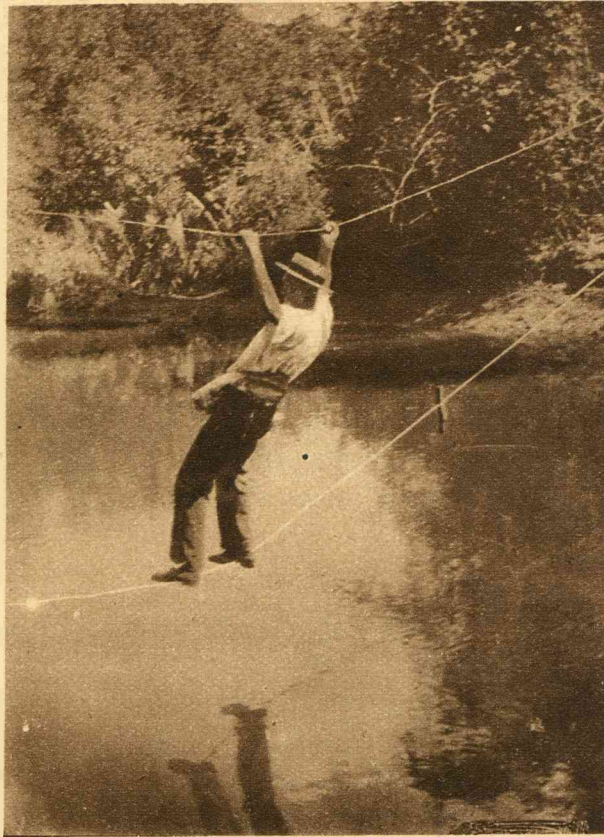
willen, dat ze overwonnen werden en de deur wijd open werd gezet voor den Europeeschen en Amerikaanschen ondernemingsgeest. We behoeven hem maar te wijzen op de bende wetenschappelijke hyena's, die oogenblikkelijk zullen toeschieten om in den buit rond te wroeten.”

„Elver glimlachte. „Hoe komen we over die dromelsche kloof?”

„Ik heb een idee,” riep de dokter. „We blazen twee waterzakken op en dan nemen we de kloof in volle vaart. In zoo'n zak is zeker lucht genoeg, de kloof is op deze plaats niet zoo breed.”

„Ja maar 't kameel en al onze bagage,” vroeg Elver. Holst lachte. „De kloof is niet zoo diep en 't koolzuur staat niet meer dan manshoog. Ik loop hard vooruit en haal 't touw in en jij volgt en geeft 't dier een slag met de zweep, als 't niet dadelijk gaat galopperen. Zijn kop steekt wel boven de giftige luchtlaag uit.”

Elver wierp een onderzoekenden blik over 't dal, toen stond hij op en nam den leegen waterzak aan, dien

Een primitieve brug.

De hierboven afgebeelde „brug”, die slechts uit twee touwen bestaat (één voor de handen en één voor de voeten) hangt over de Olongapo op Mindanao (Philippijnen). Het vereischt méer handigheid dan men oppervlakkig meenen zou, om door middel van deze „brug” den overkant te bereiken.

hij opblies. De pakken werden weer op 't kameel vast gesespt en Holst nam het touw en liep voorop, onderwijl 't dier met luide kreten aanmoedigend. Elver, die achteraan kwam, gaf het met de vlakke hand een klap op 't achterdeel, toen het zich in gestrekten draf zette.

Het dier nam de klappen niet als ernst op, daarvoor kende 't de twee mannen reeds te goed, maar 't voelde instinctmatig, dat er iets bijzonders gaande was en gehoorzaamde gewillig zijn leider. Gelukkig was de bodem effen, zoodat de overtocht maar vijf minuten duurde. Blazend en steunend zonken ze beiden in 't zand neer naast 't kameel, dat zich terstond op zijn gemak had neergevlid.

„Dat is boven verwachting goed gegaan,” hijgde de dokter, „ik ben er voor om dadelijk verder te trekken.”

„Maar we moeten niet de kloof volgen,” stelde Elver voor, die met 't kompas in de hand zat. „Het dal loopt pal van 't Oosten naar 't Westen, en ik heb opgelet, dat de weg van de vesting af naar 't Noordwesten liep. Als wij nu koers zetten naar 't Noord-oosten, dan kan 't niet lang duren eer we op 't juiste pad komen.”

„Uitstekend,” vond Holst, „maar nu heb ik ook een voorstel, n.l. om ons van al de overtollige bagage te ontdoen. De tent en 't grootste deel van 't proviand laten we hier in depot achter met de munitie. We nemen elk maar duizend patronen mee plus onze karabijnen en revolvers en dan voor acht dagen proviand. We voederen 't kameel extra goed en laten het zooveel water drinken als 't maar kan. Dan nemen we twee volle waterzakken mee en laten de rest hier. Met dat beetje gewicht kan 't dier ons beiden wel in 't snelste tempo op zijn rug vervoeren. Op die manier komen we veel vlugger vooruit dan de expeditie, die natuurlijk als een slak voortkruipt. Alleen al vanwege den professor, als hij elk gebouw precies wil onderzoe-

ken. Dat geeft al oponthoud genoeg.” — „Dat geloof ik,” lachte Elver, „laten we dan zien dat we weg komen.”

Ze gingen terstond aan 't werk, tot groote vreugde van 't kameel, dat met alle macht begon te kauwen op 't voer dat hem zoo ruim werd toebedeeld. Al de overtollige bagage werd gedeponereerd in een kleine holte van een rotskloof en achter groote steenen verborgen. Toen moest het kameel opstaan met de beide mannen op zijn rug, en door hun krachtig geroep kregen ze 't dier weldra in een flinke vaart.

Zoo ging 't een paar uur voort, toen dwong de gloeiende middagzon hen tot rust houden. Het kameel werd van zijn last bevrijd en alle drie vonden ze beschutting onder een vooruitspringenden rotskam, waar ze rustig sliepen tot de avond viel.

In 't verblindende maanlicht werd de tocht tusschen de rotsen voortgezet. Tegen middernacht waren ze juist een nauwen pas overgetrokken en begon de bestijging van een oneindig lange, zacht glooiende helling, die voerde naar een grooten bergkam, die als een reusachtige, uit een rij giganten bestaande muur, in rechte lijn van het eene uiteinde van den horizon naar 't andere liep.

„Daar hebben we waarachtig water,” riep Holst, en wees in de richting van een zilverklare beek, die uit een nauwe spleet te voorschijn bruisde en wat lager tusschen de rotsen verdween.

Elver snoof de lucht op. „Er is iets anders, dat me op 't oogenblik meer interesseert dan water,” merkte hij op. „Nee, maar, dat is toch te gek. . . !” Hij zweeg even en liet met een ruk 't kameel stilstaan. Toen greep hij een houweel en rende met groote passen naar een ronden kuil. Holst zag hem met een sprong in de diepte verdwijnen en dadelijk daarop hoorde hij een triomfkreet. Nieuwsgierig ging hij hem achterna en bleef vol verrassing aan den rand van den kuil staan. Een sterke petroleumlucht sloeg hem tegemoet.

„Waarachtig, petroleum,” klonk Elvers stem uit de diepte, „en ik laat me villen als 't niet je zuiverste, fijnste steenolie is, die niet eens geraffineerd behoeft te worden.” Hij kroop weer uit het gat. „Dat is een ware vondst,” riep hij, „wie zou gedacht hebben, dat er in de bergen van Midden-Arabië petroleum gevonden wordt.”

„Behalve dat we er een beetje brandstof door krijgen, is de zaak voor ons van geen practisch nut,” vond Holst, „zullen we niet liever verder gaan? We moeten vannacht dien bergkam nog over.”

De ingenieur wreef de kleverige aarde van zijn broekspijpen en ging weer naar hun rijdier.

„'t Is 't beste, dat we ons de plek goed in 't geheugen prenten,” zei hij, en keek naar alle zijden rond. „We nemen als uitgangspunt de plaats waar de woestijnweg het koolzuurdal snijdt, vandaar is 't zes dagreizen in oostelijke richting tot aan 't punt waar de kloof nauwer en ondieper wordt. Dan in rechte lijn naar 't Noord-oosten tot aan den voet van den grooten bergkam. De petroleumbron ligt dan recht onder een kleine bergbeek en een vierkanten rotstop, die lijkt op een gebouw zonder dak.”

Holst volgde met de oogen den weg, dien de ingenieur met de hand aanwees.

„Als dat daarginds ten minste een rotstop is. We moeten dat nader onderzoeken. Kom beestje!” Hij gaf 't kameel een por en 't zette zich weer in beweging. Langzaam en met moeite — stap voor stap — begon de bestijging, totdat ze stilhielden bij den bergkam onderaan de zuidzijde van het vierkante plateau, dat aan dien kant ongeveer dertig meter breed en tien meter hoog was en een volkomen loodrechten, glad gepolijsten muur vertoonde.

„'t Ziet er niet uit als een werk van de natuur,” merkte Elver op, „we moeten op de een of andere manier naar boven klimmen.”

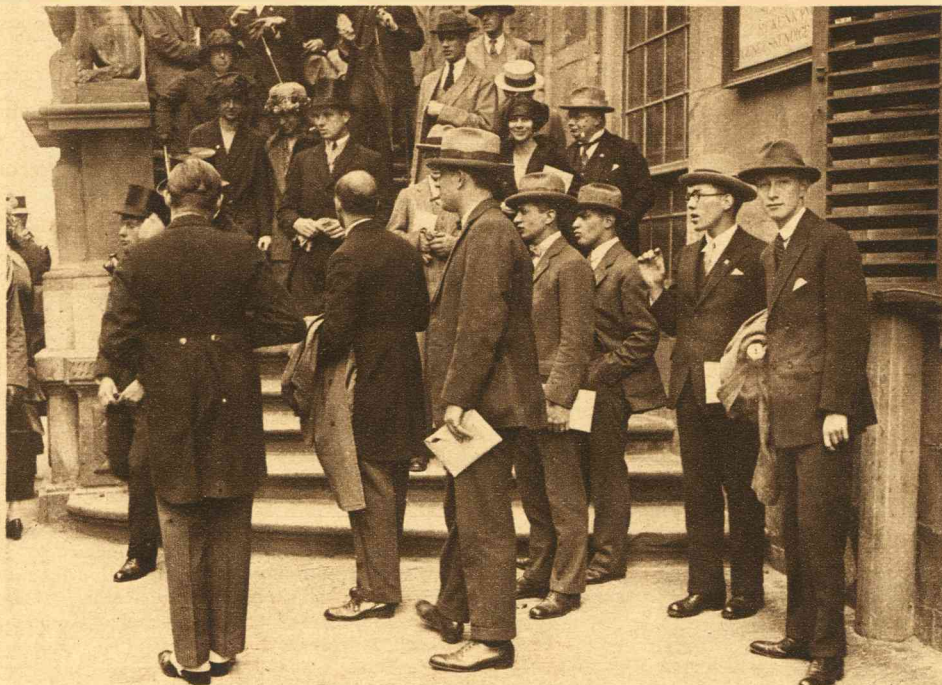
„Dat gaat makkelijk genoeg,” zei Holst, „hier is een schitterend pad.” Hij wees op een vierkante opening, waardoor men binnen in de rots kwam. De bodem liep daarbinnen steil op, en hij kon hoog boven zijn hoofd den maanlichten hemel ontwaren.

Elver kwam nader en knikte goedkeurend. Toen lieten ze 't kameel knielen en namen het zijn last af. De bagage werd onder in 't hol opgestapeld en 't dier werd daarnaast vastgebonden. Daarna klommen de twee mannen door den nauwen gang naar boven met hun karabijnen in de hand. Na een paar minuten waren ze boven op 't plateau en hadden 't uitzicht op een eigenaardig bouwwerk. Vlak voor zich hadden ze een vierkante uitgraving van twee meter breed, drie meter lang en een meter diep.

Op een afstand van omstreeks tien meter daar vandaan was een groote vierkante open plaats, van omstreeks twintig bij vijftig meter, in den rotsgrond uitgehouden.

(Wordt vervolgd.)

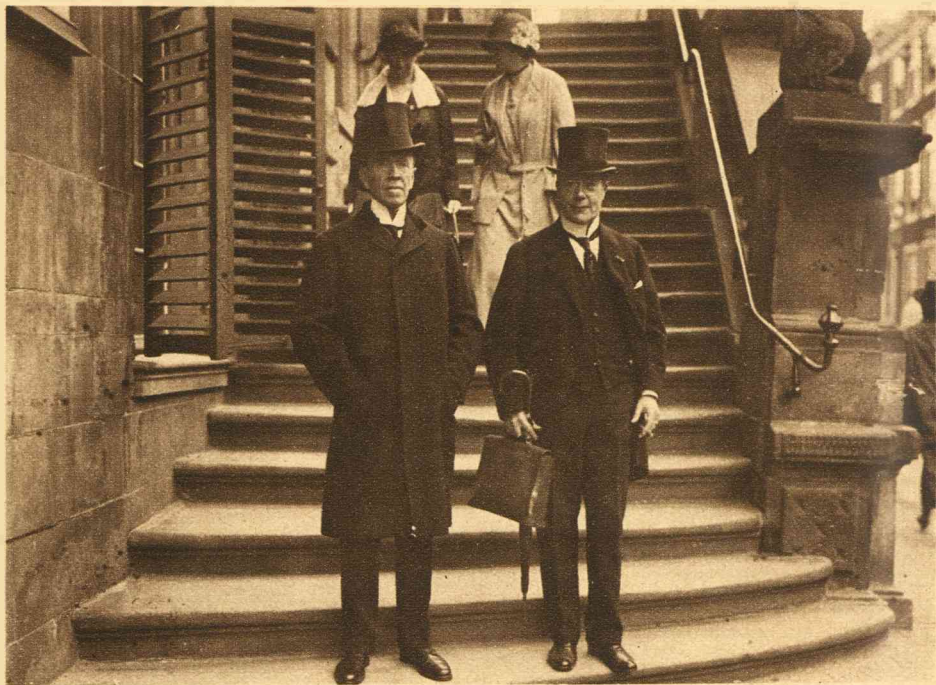
Van Heinde en Verre

De Amerikaanse Week te Leiden.

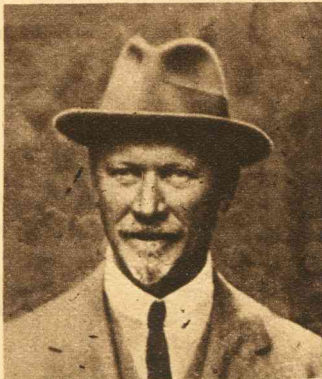
Na een begroeting door den burgemeester op het stadhuis begaven de studenten zich naar de Universiteit waar de Week officieel geopend werd.

Maandagmorgen i.l. arriveerden te Leiden een aantal Amerikaanse studenten tot het bijwonen van een reeks colleges die eenige hoogleraren op verzoek van de Netherland-America Foundation aldaar voor hen zullen houden in de week van 7 tot 12 Juli. De vreemdelingen, die ongeveer voor de helft bestaan uit Amerikaanse jongelui die studeeren te Oxford, Cambridge en Londen, en die gedurende hun verblijf in de Sleutelstad de gast zijn van verschillende Leidsche families, werden door den burgemeester officieel op het Stadhuis ontvangen en toegesproken. Bij deze plechtigheid was o.a. de Amerikaanse gezant, the Hon. Richard M. Tobin, die zich zeer voor de Amerikaanse Week interesseert, tegenwoordig, evenals bij de opening der Week in de Aula der Hoogeschool door den rector magnificus prof. mr. H. Krabbe. De colleges zullen alleen in de morgenuren gegeven worden

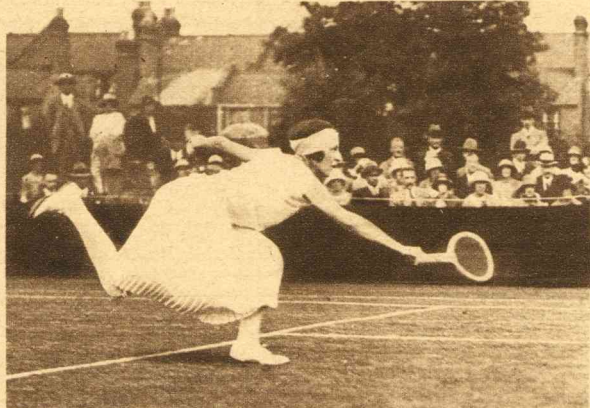
De Amerikaanse gezant, the Hon. Richard M. Tobin (links) en de Burgemeester van Leiden verlaten het stadhuis om zich naar de Universiteit te begeven.

teneinde de studenten in staat te stellen tevens een indruk te krijgen van de stad Leiden en haar omgeving. De Vereeniging voor Vreemdelingen Verkeer heeft tot dit doel verscheidene trips voor hen georganiseerd waarbij zij tevens als gids optreedt. Zoo staan er o.a. uitstapjes op het programma naar Delft, Haarlem en Den Haag, in welke laatste stad de Amerikaanse gezant te zijnen huize een tea zal aanbieden. Voorts heeft ook het Leidsche Studentencorps op sympathieke wijze zijn medewerking toegezegd, zoodat vertrouwd mag worden dat het bezoek nog langen tijd in aangename herinnering bij de gasten blijven zal en dat deze Week er niet weinig toe zal bijdragen den geestelijken band tusschen Amerika en ons land nauwer toe te halen. Wat natuurlijk het voornaamste doel ervan is.

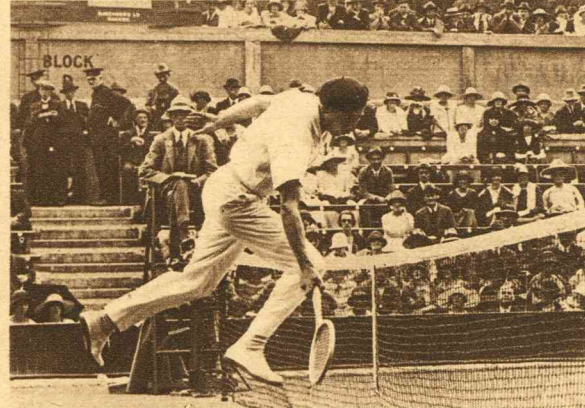
Generaal Smuts.

De verkiezingen in Zuid-Afrika maakten een einde aan de regering-Smuts.

Het internationaal tennis-tornooi te Wimbledon.

Links: Suzanne Lenglen die zich uit het tornooi om gezondheidsredenen moest terugtrekken. Rechts: de Fransche speler J. Borotra, die in den eindstrijd komt.

Generaal Hertzog.

die door de verkiezingen in Zuid-Afrika aan het hoofd der nieuwe nationalistische regering kwam.

De Moord op Mateotti.

De arrestatie van Filepelli, een dervoor-naamste beschuldigde in het Mateotti-proces.

Het Christelijk Nationaal Zendingsfeest op „Raaphorst”.

Woensdag 2 Juli i.l. had op het Koninklijk landgoed „Raaphorst” een christelijk nationaal zendingsfeest plaats, dat door een talrijke menigte bijgewoond werd. — Onze linker foto werd genomen tijdens een der gezangen. De rechter kiek geeft Z. Ex. G. J. Staal, ex-gouverneur van Suriname op het spreekgestoelte.

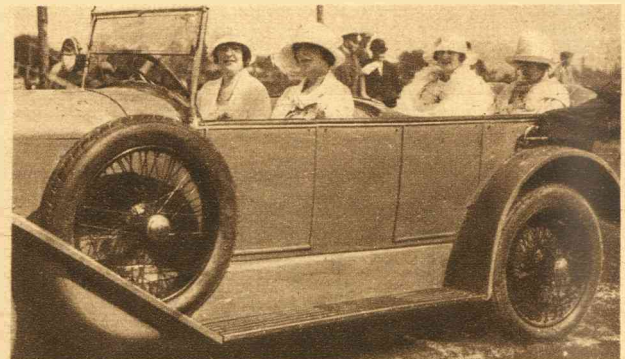
De studentenfeesten te Groningen.

Een aardige scène uit „s Levens Bruijloftsfeest”, het openluchtspel dat de vorige week ter gelegenheid der studentenfeesten te Groningen werd opgevoerd.

Een windhoos te Alphen a. d. Rijn.

Donderdagavond i.l. veroorzaakte een windhoos groote materiele schade in het dorp Alphen a. d. Rijn. Onze foto, die op een der kwekerijen genomen werd, geeft een goed idee van de aangerichte verwoesting.

Het Concours d'Elegance

dat Zondag i.l. in het Gemeentelijk Sportpark te Uithoorn gehouden werd. Onze foto geeft (achter het stuur) Mevrouw E. v. d. Mortel van Ubbergen, die den eersten prijs won in het nummer dames-bestuurders.

VOOR ONZE

Recepten.

Caramelvla.

Benodigd: 2 eierdooiers, 1/2 liter melk, 200 gram suiker, 10 gram maïzena of ricena.

Bereiding: Van de eierdooiers, de melk en 20 gram suiker een gebonden vla maken, en deze warm houden; de rest van de suiker in een ijzeren pan, of in een met graniet email bedekte pan tot caramel branden. De pan met de eiervla in de linker-, de lepel, waarmede men de caramel geroerd heeft in de rechterhand nemen en onder aanhoudend roeren de eiervla met een dun straaltje door de caramel mengen. Men kan de bovenlaag versieren met eiwit, zeer stijf geklopt met een weinig poedersuiker.

Zoute stengels.

Benodigd: 200 gram bloem, 150 gram boter, 3/4 dL. water, 12 à 15 gram zout.

Bereiding: De ingrediënten op de aangegeven wijze tot een elastisch deeg vormen, dit tot op 2 mm. (dikte van een rijksdaalder) uitrollen. Langs den steel van een roerlepel of langs een linaal het deeg in reepen verdeelen van 1 1/2 cm. breed en 15 cm. lang. Deze aan den bovenkant met een weinig, goed uitgeklopt ei bestrijken en de stengels op een met bloem bestrooid bakblik in een goed warmen oven gaarbakken.

Voor zoute bolletjes kleeft men 2 rond uitgestoken deegplaatjes met water op elkaar; zij- en bovenkant worden met ei bestreken.

Haché.

Benodigd: 400 gram vleeschresten (bij voorkeur van rund- of kalfsvleesch), 3/4 liter water, 1 dl. bruin van jus, 2 uien, 65 gram gebruide bloem, 3/4 dL. azijn, 1 laurierblad, 10 peperkorrels, 4 kruidnagels, soja, suiker en fijne peper naar smaak.

Bereiding: De uien met water en zout ongeveer een uur laten koken; het in dubbelsteenen gesneden vleesch, bruin van jus en de kruiden toevoegen en nog 1/2 à 3/4 uur laten stoven. Laurierblad, peperkorrels, kruidnagelen uit het vocht wegnemen, dit binden met de gebruide bloem en de saus afmaken met soja en suiker.

Als Moeder jarig is

Wie onzer lezeressen wil bij de hierboven afgebeelde leuke kiek een, *hoogstens achtregelig*, rijmpje maken? Voor het o. i. aardigste gedichtje stellen wij een prijs van *vijf gulden* beschikbaar, terwijl wij bovendien onder de overige inzendingen nog *vier prijzen van een rijksdaalder elk* en eenige troostprijzen, bestaande uit mooie gravures, verloten zullen. Wij verwachten de inzendingen tot en met 23 Juli a. s. aan ons adres: Red. „Panorama”, Doezastraat Leiden. Na dien datum ontvangen antwoorden zullen niet meer kunnen mededingen.

HUISMOEDERS

HOE ZOUDT U HEM NOEMEN?

Op deze vraag, die wij onzer lezeressen stelden naar aanleiding van het in nummer 39 (13) van ons blad afgebeelde portret van „Broertje”, mochten wij een groot aantal antwoorden ontvaagen. Het honneponnige kereltje met zijn onschuldigen lach en zijn zonnige oogen blijkt een diepen indruk op het gemoed van onze abonnees gemaakt te hebben. Indien wij alle vleinaampjes, die men op hem van toepassing vond, hier zouden herhalen, werd deze rubriek er zeker geheel mede gevuld. Wij zullen daarom volstaan met een bloemlezing der ook o. i. meest toepasselijke.

Ziethier dan: Toetemeloerisie, Juweeltje, Een hondje van een dotje, Mijn schattemanneke, Lief Poezeloerisie, Lekkere knikkebol, Heerlijke Poelejak, Mijn zonnekindje, Mijn snoezig Badderbolletje, Mijn lekker knipperdolle, Mien alderlaifste, sokkerlaifste knaildoeveltje, Mijn Glimwormpje, Mijn Trieflaartje, Hartekoninkje, Zonnestraaltje, Broer Lachebekje, Hartelapje, Schat van een roedeldetoet, Suikerjannetje, enz. enz. U ziet, het ventje heeft onze abonnees wel geïnspireerd, en voor een bloemlezing hebben wij er, dunkt ons, wel voldoende genoemd nu. Zoodat wij thans maar direct zullen mededeelen wie de prijzen kregen.

De gelukkigen die een rijksdaalder ontvingen, waren: Mevrouw C. Vervloet, Laan van Meerdervoort 517, Den Haag. Mevrouw N. Hendriks-Meyners, v. Woustraat 220 huis, Amsterdam. Mevrouw A. Roode, Schaepmanstraat 39, Amsterdam. Mevrouw N. Sinnige, Schoolstraat 9, Veendam.

Een troostprijs, bestaande uit een fraaie gravure gedrukt op oudhollandsch carton, viel ten deel aan: Mevrouw Jeanne van Ravesteyn, Schietbaan 4, Rotterdam. Mevrouw J. Keur, Spoorstraat 98, Leeuwarden. Mevrouw N. F. W. van der Horst-Stütte, Hooge Nieuwstraat 77, Den Haag. Mevrouw E. M. Fabritius van Weygerden, Beestenmarkt 20, Zwolle. Mevrouw G. van Splunten, Stationsweg 28, Velsen. Alle prijzen zijn aan de vermelde adressen verzonden.

LUCIFERS ALS TIJDPASSEERING.

III.

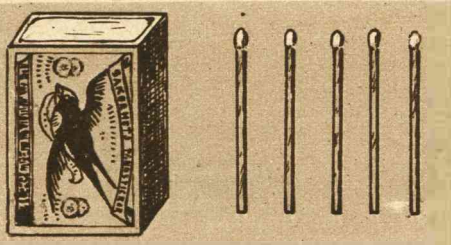
Een vorige maal (zie Panorama nr. 51) plaatsten wij een stukje getiteld: „Welke lucifer brandt het eerst?” Naar aanleiding hiervan ontvingen wij van een onzer neven een gedichtje, waarin de aardigheid van den wegspringenden lucifer een verderen toepassing vindt. Wij vonden het aardig genoeg, om het gedichtje, door afbeeldingen verduidelijkt, op te nemen.

Het is heel leuk in gezelschap, maar wil je er succes mee hebben, dan dien je het gedicht buiten het hoofd te leeren, en alle handelingen te doen, zooals door de afbeeldingen is aangegeven.

Het vers luidt als volgt:

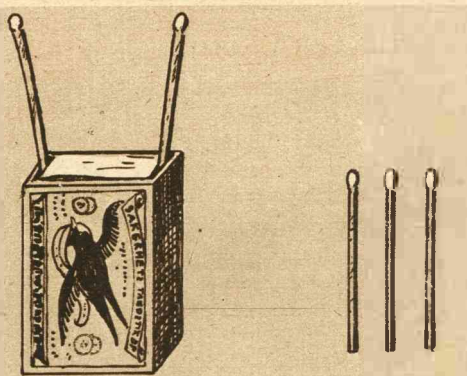
't Was op een donkeren Februaridag,
Toen Van Speyk met zijn boot „De Komeet”
Op de Schelde voor Antwerp's kaaimuur lag,
(Ik vertrouw dat gij allen dit weet)
Dat zijn boot daar plots werd besprongen
Door mannen, die oproerliederen zongen
En d'oude vlag van Nederland
Bedreigden met óneer en schand'.
Zij eischten dat hij zijn schip en vlag
Zou overgeven aan hun gezag.
Maar vóór die schending kon gebeuren
En hij de vaderlandsche kleuren
Door muitersvoeten liet vertreden
Ging Van Speyk dapper naar beneden:
Hij stak den brand in 't kruit en vloog
Met vriend en vijand naar omhoog.

Hoe dit geschiedde, dames en heeren,
Wil ik met lucifers u leeren

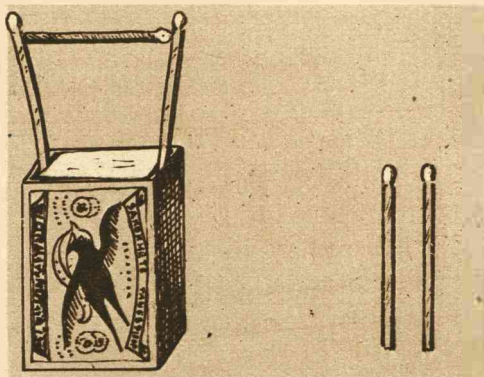

Ik vraag dus even uw attentie
En zoo 't mislukken mocht uw clementie.

Uit dit doosje neem ik dan, zoo ge ziet,
Een vijftal lucifers, meer niet.
Twee daarvan neem 'k weer ter hand,
Steek ze op de doos, aan elken kant.
Hoe ge ze steekt, doet niets ter zake
Als ze maar stevig vast geraken.

Den derden ga ik daar tusschen spannen
En 't schip is klaar — gereed de mannen.

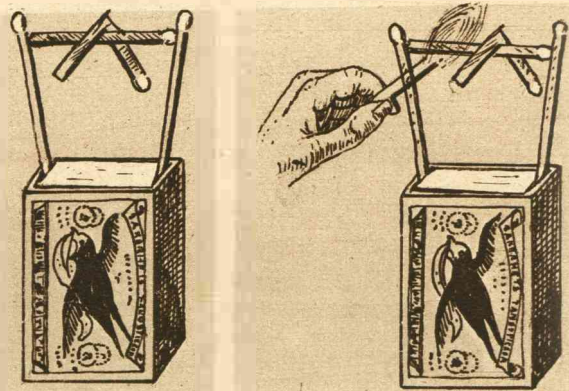

Nu ga ik fluks den vierden pakken
En dezen eerst doormidden knakken.

Ook hij heeft, 'k mag 't niet verhelen,
In het drama eene rol te spelen.
't Is een muiter die onze vlag wil rooven
We hangen hem aan de ra — heel boven.

Daar kan hij door de strop ons groeten
En aldus voor zijn misdaad boeten.

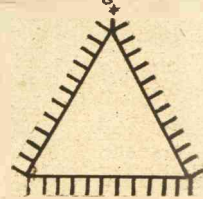
Den vijften steken we daarna aan
En doen de ra in vlammen gaan.
Zoo deed Van Speyk... en ziet hij vloog
Met vriend en vijand naar omhoog.

De slimme student.

Zes en dertig studenten zaten eens in een bierhuis aan drie lange in een driehoek gestelde tafels, aan elke tafel twaalf, en dronken, zooals dat in bierhuizen gaat, niet zoolang ze dorst hadden — want die was bij hen onleschbaar — maar tot zij bemerkten, dat zij onmogelijk het gelag konden betalen. Zij raakten daarover echter niet in verlegenheid, want een bijzonder slimme kerel onder hen wist een uitweg. Hij liet den waard roepen en verzocht deze aan tafel plaats te nemen en mee te drinken. De waard stemde toe en hij dronk met zijn gasten en zong met hen mee en lachte om de grappen en het dulle gezelschap had de grootste pret. Opeens kwam de reeds genoemde student met het voorstel dat niet ieder zijn eigen vertering maar één voor allen zou betalen en wel hij, die bij het uittellen met zeven overbleef.

Allen, ook de waard, namen het voorstel aan en de voorsteller begon te tellen bij zich zelve en iedere zevende mocht zich verwijderen, zoodat de zaal hoe langer hoe leeger werd en toen eindelijk de laatste zevende persoon verdween, bemerkte de gefopte waard dat hij alleen over was en de rekening betalen moest.

De studenten zijn hier door lucifers aangegeven; de waard door een lucifer met een kruisje. Waar zat nu de slimme student en in welke richting werd geteld? OOM TOM.

Een Amerikaan op avontuur

Naar het Engelsch van
GEORGE BARR McCUTCHON

26)

In Dangloss' stem klonk angst en uit zijn oogen sprak eerlijkheid. Zijn beschermelingen zagen nu duidelijk den toestand in en maakten op hartelijken toon hun verontschuldigen voor woorden, in drift geuit. Zij verklaarden vrijwillig in de gevangenis te zullen blijven, totdat de opgewondenheid wat bedaard was of totdat iemand den veronderstelden moordenaar aanklaagde. Feitelijk waren zij gevangen en zij wisten het. Zij konden ook zeer goed merken, dat baron Dangloss Lorry schuldig achtte aan den moord; alle betuigingen van onschuld werden beleefd aangehoord en even beleefd terzijde geschoven.

„Denkt U dat een van zijn vrienden den eed zal afleggen?” vroeg Lorry.

„Ja, dat gebeurt zeker.”

„Maar U wilt het zelf niet doen?”

„Neen.”

„Ik dank U kapitein, want ik zie dat U mij voor schuldig houdt.”

„Ik zeg niet dat U schuldig is, weet dit wel: ik wil alleen zeggen, dat U, als U prins Lorenz heeft vermoord, het volk van Graustark tot in de ziel verblijd heeft, en U door het geheele land verheerlijkt zult worden.”

„Opgehangen en verheerlijkt,” zeide Lorry grimmig.

XVII.

Tegen tien uur kwamen de politie-agenten van het hotel terug, sporen vertoonend van een hevige worsteling met de Axphaniërs. Zij berichtten dat de wrekers voor het oogenblik bedwongen waren, doch dat reeds een deputatie naar het kasteel was gezonden, om de zaak aan de prinses voor te leggen. De officieren hadden in de kamers van de Amerikanen naar bloedvlekken gezocht, doch niets gevonden.

„Is er water gevonden waarin bebloede handen gewassen waren?” vroeg Anguish.

„Neen,” antwoordde een van de agenten. „In de kamers en kannen was niets te vinden dan zeepwater. In de kamer is geen enkele bloedvlek.”

„Dat klopt niet best met Uw theorie, wel?” riep Anguish zegevierend. „Onderzoek de handen van den heer Lorry, en zie of er bloed aan is.”

Lorry's handen waren volkomen zuiver. Dangloss' voorhoofd rimpelde zich.

„Mogelijk zal de zaak Edelweiss veel onaangenaamheden bezorgen, maar toch is er hedenmorgen hier meer blijdschap dan er in maanden geweest is. Iedereen denkt dat U hem gedood heeft, mijnheer Lorry, maar allen hebben U lief om die daad. Van negen uur af zijn de vrienden van den prins op het kasteel geweest en ik denk dat de Hoogepriesteres het hun niet gemakkelijk zal maken.”

„God zegene haar!” riep Lorry.

Tegen twee uur verscheen kapitein Quinnax met een half dozijn van zijn manschappen voor de poort van de gevangenis en werd dadelijk binnen gelaten. De jonge kapitein deelde met leedwezen zijn opdracht mede.

„De hertog van Mizrox heeft gezworen dat U de moordenaar is, mijnheer Lorry, en stelt zijn leven tegen het uwe,” zeide hij. „Hare Hoogheid heeft mij bevel gegeven U te arresteren als den moordenaar van prins Lorenz.”

Lorry werd doodsbleek.

„U bedoelt... U bedoelt toch niet dat zij een bevelschrift geteekend heeft — dat zij mij voor schuldig houdt?” riep hij ontsteld.

„Zij heeft het bevelschrift geteekend, doch zeer tegen haar zin. Graaf Halfont vertelde mij, dat zij uren lang met den hertog had geredeneerd en haar best heeft gedaan om de handeling te voorkomen, die ons allen zooveel leed doet. — Kapitein Dangloss, mij is opgedragen, U deze papieren te geven. Het eene is het bevel tot gevangenneming van den heer Lorry, het andere belast U met de zorg voor zijn persoon en zijn bewaring tot den dag van het verhoor.”

„Is er ook bevel om mij gevangen te nemen?” vroeg Anguish.

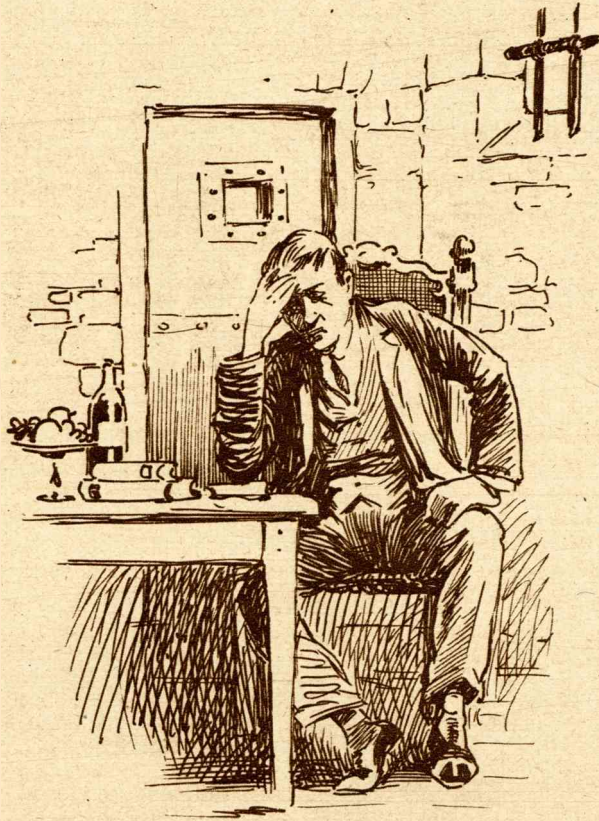
„Neen mijnheer, U kunt vertrekken,” antwoordde Quinnax.

„Ik zou wel eens willen weten, waarom niet? Ik ben even schuldig als Lorry.”

„De hertog beschuldigt slechts een van U beiden. — Baron Dangloss wilt U het bevelschrift voorlezen?”

„Jacot, hertog van Mizrox, zweert voor zijn God, en op gevaar van zijn leven, dat Grenfall Lorry den „Zondag van October, in het jaar onzes Heeren 19— en in de stad Edelweiss, Graustark, laaghartig en „kwaadwillig en met voorbedachten rade heeft vermoord, Lorenz prins van Axphanië. Dientengevolge „beveel ik dat Grenfall Lorry zal verklaard worden „de moordenaar te zijn van prins Lorenz van Axphanië, totdat hij zijn onschuld bewezen heeft, in welk „geval zijn aanklager, Jacot, hertog van Mizrox, zijn „leven zal verbeuren, volgens de bij de wet van dit „land gestelde straf op valsche getuigenis, waaraan „hij zelf verklaard heeft, zich gehoorzaam te onderwerpen.”

Geteekend: „Yative”.

Lorry's cel was zoo geriefelijk als de goedgezinde cipier en de vriendelijke chef van politie haar maar konden maken...

De stilte die volgde werd door den beschuldigde verbroken.

„Welke kans blijft er nog over om mijn onschuld te bewijzen?” vroeg hij op wanhopigen toon.

„Dezelfde kans die hij heeft, om uw schuld te bewijzen. Volgens onze wet moet de hertog uw schuld zoo overtuigend bewijzen, dat er geen twijfel kan overblijven,” sprak de jonge kapitein.

„Wanneer word ik gehoord?”

„Hier is het bevelschrift van de prinses,” zeide Dangloss het andere papier inkijkend. „Er staat in, dat ik U in veilige bewaring houden, en U den 26en October voor de rechtbank moet brengen.”

„Ik ben uw gevangene, kapitein Dangloss. Doe met mij, zooals U goeddunkt,” zeide Lorry eenvoudig.

„Het doet mij leed, mijnheer, U in een cel en onder bewaking te moeten brengen. Geloof mij, het spijt mij, dat dit is voorgevallen. Ik ben uw vriend,” zeide de oude man op somberen toon.

„En ik ook!” riep Quinnax.

„Maar wat moet ik nu beginnen?” riep de arme Anguish. „Ik laat je niet in den steek, Gren. Het is een duivelsche beleediging.”

„Wees bedaard Harry, dan komt alles terecht. Je weet toch dat hij geen bewijzen heeft,” zeide Lorry, zijn vriend de hand drukkend.

„Maar ik zal hier ook moeten blijven. Als ik hier wegga word ik doodgeslagen als een hond,” meende Harry.

„Zoolang U in Edelweiss blijft, krijgt U een lijfwacht van zes man, mijnheer Anguish. Dit heeft de prinses bevolen. Ik geloof niet dat de schurken — ik bedoel de Axphanische edelen — het U lastig zullen maken, als U hen niet in den weg komt. Als U gereed is, om naar uw hotel te gaan, zal ik U vergezellen.”

Een half uur later zat Lorry in een cel, waaruit geen ontsnappen mogelijk was, terwijl Anguish door Graustarksche soldaten omringd naar het hotel reed. Hij had zijn vriend gezworen, den moordenaar te ontdekken, als dit ten minste binnen het bereik van een mensch lag. Met een droeven glimlach hoorde kapitein Dangloss dien eed aan.

XVIII.

Lorry's cel was zoo geriefelijk als de goedgezinde cipier en de vriendelijke chef van politie haar maar konden maken. Zij lag niet in het gewelf, maar hoog in den toren; het was een klein vertrekje, in de rots uitgehouwen, met een tralievenster in de hoogte. Er stond een ijzeren ledikant met een zindelijke matras er op, en een stoeltje, dat den dag na zijn arrestatie door een leunstoel vervangen werd; wie het deed was onbekend, maar er kwamen achtereenvolgens een tafel, een lamp, eenige boeken, bloemen, een flesch wijn en vruchten. Anguish mocht den namiddag in de cel doorbrengen. Hij bracht het bericht mede dat de Axphaniërs nog in de stad waren; eenigen van hen waren naar hun land terug gekeerd om de tijding aan den ouden vorst te brengen en hem op last van Mizrox over te halen, om onmiddellijk naar Edelweiss te komen, waar zijn tegenwoordigheid vóór den zes-en-twintigsten October vereischt werd. Zij die in de hoofdstad van Graustark bleven, bewaarden een rustige, doch dreigende houding. De prinses zond door Harry de oprechte betuiging harer sympathie en de hoop dat alles voor den gevangene goed zou afloopen. Graaf en gravin Halfond, Gaspon en vele anderen lieten hem groeten.

Met een flauwen glimlach hoorde de gevangene alles aan.

Laat in den avond, toen hij op bed lag te staren naar de donkere zoldering, en zich allerlei benauwende mogelijkheden voor den geest haalde, werd de sleutel in het slot gestoken, en wist hij dat er bezoek voor hem was. De deur ging open en door het traliehek heen zag hij „Dangloss en Quinnax. De laatste droeg een lange militaire regenjas en had juist in een stortbui geloopt. Lorry was zoo verdiept geweest in zijn gedachten dat hij niets gehoord had van den donder of van den wind. Nu sprong hij op en ging haastig naar de traliedeur.

„Kapitein Quinnax brengt een boodschap van de prinses,” fluisterde de chef.

Blijkbaar was de boodschap belangrijk en van geheimen aard. Quinnax keek eerst goed rond om zich heen, voordat hij het briefje tusschen de tralies door stak. Gretig greep Lorry het aan en verbrak met bevede vingers het zegel. Bij het licht las hij de regelen, zijn oogen werden verduisterd, en zijn hart bonsde zoo luid dat hij niets anders hoorde. En in den half duisteren corridor stonden de twee mannen naar hem te kijken.

„O!” bracht Lorry eindelijk uit, als een krankzinnige het briefje kussend. Er stond geen naam onder, doch in elk woord zag hij haar gelaat, voelde hij de aanraking van haar dierbare hand, hoorde hij haar angstig hart kloppen voor hem — voor hem alleen. De verrukking der liefde doortilde hem van het hoofd tot de voeten. Hij kon niet spreken; zijn blijdschap, zijn verrassing was te groot.

„Gehoorzaam!” fluisterde Quinnax, en wees met uitgestoken vinger naar den brief.

„Wat gehoorzamen?” vroeg Lorry.

„Den laatsten regel.”

Haastig las hij den laatsten regel nog eens over, en hield toen het kostbare briefje boven de lamp totdat het vlam vatte.

„Zij beveelt mij dus te ontvluchten!” zeide Lorry glimlachend. „Mij dunkt ik mag mijn vorstin niet ongehoorzaam zijn. — Heeft U haar aangeraden, dat zij U moest bevelen, mij te laten ontsnappen?”

„Zij heeft het eerst bevolen en toen gaf ik haar raad, hoe verder te handelen. Al verklaart Axphanië dan ook duizendmaal den oorlog — U zult in veiligheid zijn. Dat is al wat wij — ik bedoel, wat zij verlangt.”

„Maar ik kan mijn vriend niet in den steek laten. Hoe zal hij weten, waar ik ben? Zullen zij zich niet op hem wreken?”

„Als de tijd daar is zal hij alles vernemen. En zorgt U nu, op het bepaalde uur gereed te zijn. U heeft slechts de aanwijzingen, of liever de bevelen van de schrijfster te volgen.”

„Om vrij te zijn! Zeg haar hoezeer ik haar hierom vereer. Zeg haar, dat tot mijn laatste bloeddruppel haar behoort. Ja, ik zal gereed zijn, kon ik slechts voor haar neerknielen! Ik moet haar zien voordat ik van hier ga!” voegde hij er hartstochtelijk bij.

„U moet de bevelen onvoorwaardelijk volbrengen, op uw woord van eer, anders is de overeenkomst verbroken,” zeide Quinnax op vasten toon.

„Uit deze vlucht volgt dus, dat ik haar niet zal wederzien,” zeide hij en zijn stem trilde van ontroering.

„Volgens haar aanwijzingen moet u heden nacht vertrekken,” antwoordde Dangloss.

Door verschillende aandoeningen bestormd, liep de gevangene zijn cel op en neder.

(Wordt vervolgd).

PANDER
G. ZONEN

DEN HAAG, AMSTERDAM
ROTTERDAM
grootste Meubelfabriek van Nederland

EENPERSOONS WIT IJZEREN LEDI- f 14.75
KANT MET STAALDRAAD MATRAS

Door

Grappjes.

Een grappas liep voorbij een winkel. In de etalage stond een aankondiging dat alles per meter verkocht werd. Hij wilde een aardigheidje hebben en vroeg den winkelier om een meter melk. Deze doopte, zonder ook maar even te aarzelen, zijn vinger in een bus met melk en trok er een lange streep mee op de toonbank. Onze held, die niet gedacht had, dat men hem op deze wijze van replek zou dienen, vroeg naar den prijs.

„Vijf en twintig cents,” was het antwoord.

„In orde, mijnheer,” zei hij. „Rol het maar op. Dan neem ik het mee.”

Moeder: „Ja, lieveling, die kindertjes hiernaast hebben geen vader en moeder meer, en ook geen lieve Tante Annie! Zou je hun nu niet iets van je overvloed geven?”

Willy (enthousiast): „O ja, Moeder, laten we hun Tante Annie geven!”

De oude dame boog zich over het bed van een jongen man wiens hoofd zoo goed als geheel in een verband zat. „Ben je aan je hoofd gewond, arme man?” vroeg zij. „Nee mevrouw,” antwoordde een zwakke stem, „ik ben over mijn voet gereden maar het verband is een beetje opgeschoven.”

„Staat mijn hoed recht, lieve?”

Echigenoot (veel haast hebbend): „Ja, heelemaal.”

„Ben je er zeker van?”

„Ja, ga nu maar gauw mee!”

„Nee, dan moet ik even terug. Het is geen mode deze hoeden recht te dragen.”

„Heb je nog last gehad met je Fransch in Parijs?”

„Ik niet, maar de Parijzenaars wel!”

Heer des huizes (op kwaden toon tot dienstmeisje): „Wie heeft je gezegd die kast daar te zetten?”

Meisje: „Mevrouw, mijnheer!”

Heer des huizes (op veranderden toon): „Ze staat daar aardig, niet?”

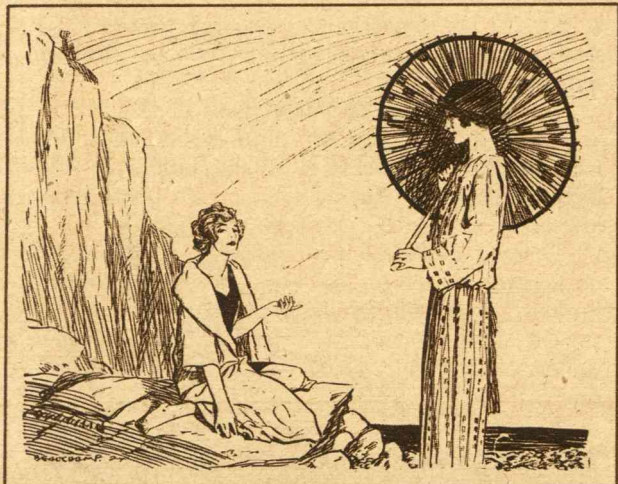
Allerlei Wetenswaardigs.

DE TROMPETTER OP DEN SNELTREIN.

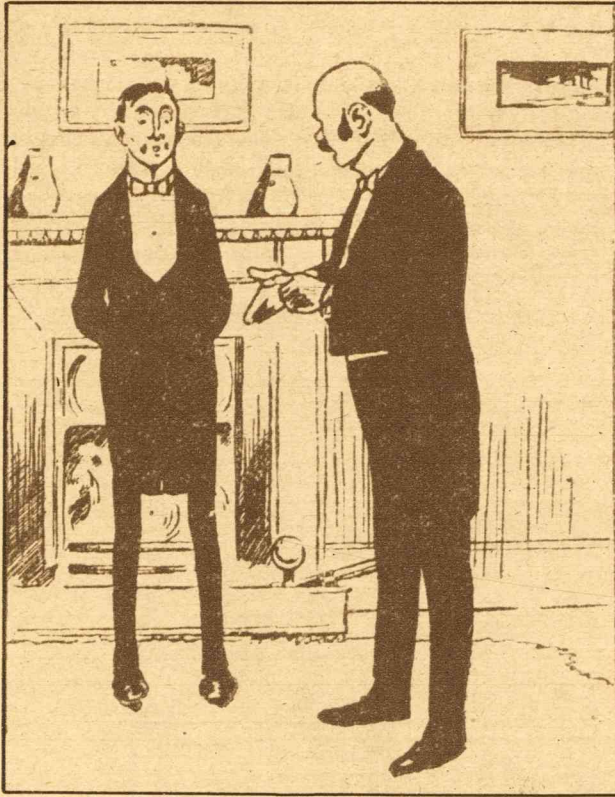
Men zou een concert kunnen geven in het restauratierijtuig van een D.-trein, die zich in volle vaart bevindt. Wat de hoogte der tonen en het timbre betreft, zou zich deze tafelmuziek dan niet onderscheiden van een muzikale voordracht op den vasten aardbodem of in een concertzaal. Hoogstens zou het geratel der wielen de muziek eenigszins onduidelijk kunnen maken.

Maar de zaak verandert, wanneer het concert onder andere omstandigheden wordt gegeven. Laten wij veronderstellen, dat een solist, een trompetter bijv., in plaats van in 't rijtuig er boven op staat. Tevens nemen wij aan, dat de trein zijn vaart versnelt en met behulp van een locomotief van een ongehoord arbeidsvermogen een snelheid verkrijgt van 350 M. per seconde. En nu begint de trompetter met de richting van den trein mede te blazen.

Eerste gevolg: De reizigers en de muzikant zelf hooren niets. Indien hij ook zoo hard blies, als zijn collega's van Jericho, toch zou geen enkele toon het oor van de toehoorders bereiken. De reden hiervan is duidelijk: de snelheid van den trein is grooter dan die van het geluid, wij ontloopen dus de tonen, die ons niet kunnen inhalen. Evenmin vernemen wij thans onze eigen woorden of een luid geroep aan ons oor. Ook het gedruisch, door het rijden veroorzaakt, bestaat niet

„Wat bedoel je met te zeggen dat hij zoo diplomatiek is?”
„Nu, hij denkt altijd aan je verjaardag, maar hij weet nooit hoe oud je bent.”

De geleerde man: „Weet je wel, dat er in iederen kubieken centimeter melk meer dan drie miljoen bacillen zijn?”

De ander: „Werkelijk? — Maar ik sta er niet van te kijken, alles is tegenwoordig zoo overbevolkt.”

KUNST-WAARDEERING.

*Janneman ging met z'n vader
Voor het eerst naar een concert,
Dat in het Concertgebouw te
Amsterdam gegeven werd.
Het programma was uitmuntend,
Alles eerste-klasse kunst,
En toch stond die prachtmuziek niet
Bijster hoog in Jantje's gunst.
Niet één mopje om te zingen,
Iedereen keek strak en stijf
Jan begon zich te vervelen
Zonder iets als tijdverdrijf.
Toen begon een heer te spelen,
In z'n eenje, heel alleen,
En aandachtig, ingespannen,
Luisterde dra iedereen
Met een ingehouden adem
Naar het roerend schoone spel
Van den heer, die zat te strijken
Op zijne violoncel.
Jantje echter vond dit nummer
Het vervelendst wel van al,
Van die vreemde klanken snapte
't Ventje dan ook niemendal.
Eindelijk riep Jantje hardop
En tot schrik van iedereen:
„Pa, als die meneer z'n kist heeft
Doorgezaagd, gaan we dan heen?”*

J. Cats Jr.

meer voor ons want wij zijn het ratelend lawaai van de wielen eveneens ver vooruit.

Tweede gevolg: Wij stuiven langs een station. De daar aanwezige toehoorders zouden de melodie wel hooren, maar in een zonderlinge verwringing en in volslagen veranderde toonhoogte; in geleidelijk verhoogde tonen bij nadering van den trein en evenzoo verlaagde tonen bij zijn verwijdering. Dit verschijnsel, dat overigens reeds bij veel minder groote snelheid is waargenomen, wordt door het bekende „beginsel van Doppler” veroorzaakt.

Derde gevolg: De trein vermindert zijn vaart tot beneden 330 M. per seconde, zoodat de snelheid van het geluid weer de overhand krijgt, en de achtergebleven tonen ons inhalen. De trompetter behoeft thans niet meer te blazen, wij hooren zijn concert niettemin en wel het geheele doorgespeeld programma. In welke opvolging echter? Het is duidelijk, dat de laatstgeblazen toon ons het eerste moet bereiken en voorbijgaan, want zijn geluidgolven liggen immers het dichtste bij ons. De eerste toon daarentegen, die 't verst af ligt, bereikt ons het laatst, met andere woorden, het lied wordt geheel en al omgekeerd, zooals door een gramofoon, die men verkeerd laat loopen. Had de melodie een toonopvolging van beneden naar boven, in de richting van bas naar sopraan dan hooren wij haar nu dalen van sopraan naar bas. Hetzelfde verschijnsel zou zich, in andere tijdsafstanden natuurlijk, ook voordoen wanneer de trein stilstond. De trompetter kon lang reeds zijn heen gegaan, maar zijn geheele concert zou ons nog achteraf van den „laatsten” toon tot den „eersten” door de lucht worden overgebracht.

Iedereen

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustraat 112^{II}, Amsterdam.

Verzoeken alle mededeelingen, deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

CORRESPONDENTIE.

M. H. te U., N. G. de G. te R., H. Z. te 'sG., H. P. te 'sG., C. M. v. P. te R., Problemen in dank ontvangen. Zullen geplaatst worden. G. C. M. te L. Dank voor de gezonden oplossingen.

Oplossing probleem no. 54.

- 1e Slag A H. 8, B H. A., C H. H., D H. 6.
- 2e „ B K. B., C H. V., D H. 9., A K. 10.
- 3e „ D S. 10., A S. 8., B S. B., C R. H.
- 4e „ B S. 9, C R. V., D H. 7., A S. 7.
- 5e „ D S. V., A R. 9., B S. H., C R. 10.
- 6e „ B K. 8., C H. B., D R. A., A K. 9.
- 7e „ C K. V., D R. B., A K. 7., B K. H.
- 8e „ B R. 7., C K. A., D S. A., A R. 8.

Oplossing probleem no. 55.

- 1e Slag A K. 10., B H. A., C K. H., D K. 9.
- 2e „ D S. 10., A S. 8., B H. V., C K. V.
- 3e „ C S. A., D R. H., A S. H., B H. 10.
- 4e „ C S. V., D K. 8., A S. B., B H. 9.
- 5e „ D K. 7., A H. 7 A., B H. 8., C H. B.
- 6e „ D R. 9., A R. 7., B R. A., C H. H.
- 7e „ B R. 8., C S. 9., D H. B., A R. 10.
- A 5e Slag D K. 7., A R. 10., B H. 8., C H. H.
- 6e „ D H. 6., A H. 7., B R. A., C R. B.

Oplossing probleem no. 56.

- 1e Slag A S. 10., B H. Vr., C S. A., D S. H.
- 2e „ C S. 8., D K. 9., A S. 9., B H. B.
- 3e „ A S. 7., B H. 9., C H. V., D K. B.
- 4e „ C R. 10., D K. H., A R. 9., B R. H.
- 5e „ B R. 8., C H. 8., D S. B., A R. A.
- 6e „ D H. 6., A H. 7., B K. 8., C K. 7.

Er zijn nog drie andere oplossingen mogelijk.

Oplossing probleem no. 57.

- 1e Slag A R. 7., B K. 10., C K. V., D R. B.
- 2e „ C K. A. D K. 9., A S. Vr., B H. 9.
- 3e „ D S. B., A S. 10., B K. B., C H. 6.
- 4e „ B R. 9., C H. 8., D S. A., A R. 8.
- 5e „ B R. H., C H. B., D S. H., A R. V.
- 6e „ B S. 7., C H. A., D H. 10., A S. 8.

PROBLEEM No. 61.

Ingezonden door den Heer M. Beets, Oude Niedorp.

Misère Ouverte Impériale (Praatje).

A.	B.
Harten 6, 9, Boer.	Ruiten 7, Boer, Vrouw, Heer
Ruiten 8,	Klaveren Boer.
Klaveren 7, 8, Vrouw.	Schoppen 9, 10, Vrouw
Schoppen 7	

C.	D.
Harten 10, Heer, Aas.	Harten 7, 8, Vrouw.
Ruiten 10,	Ruiten 9.
Klaveren 10, Heer.	Klaveren 9, Aas.
Schoppen Heer, Aas.	Schoppen 8, Boer.

Troef: Schoppen. Kijkaart: Ruiten Aas

A speelt Schoppen 7 en verliest.

A
Volgorde der spelers D B
C

Oplossingen binnen 4 weken in te zenden aan het adres van den redacteur dezer rubriek.

Zij (op de huwelijksreis): „Ben je gelukkig?”
Hij: „O zoo gelukkig, lieve! Ik kan me gewoonweg niet voorstellen dat ik getrouwd ben!”